

MAGYAR NŐK LAPJA

III. EVFOLYAM 29. SZÁM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

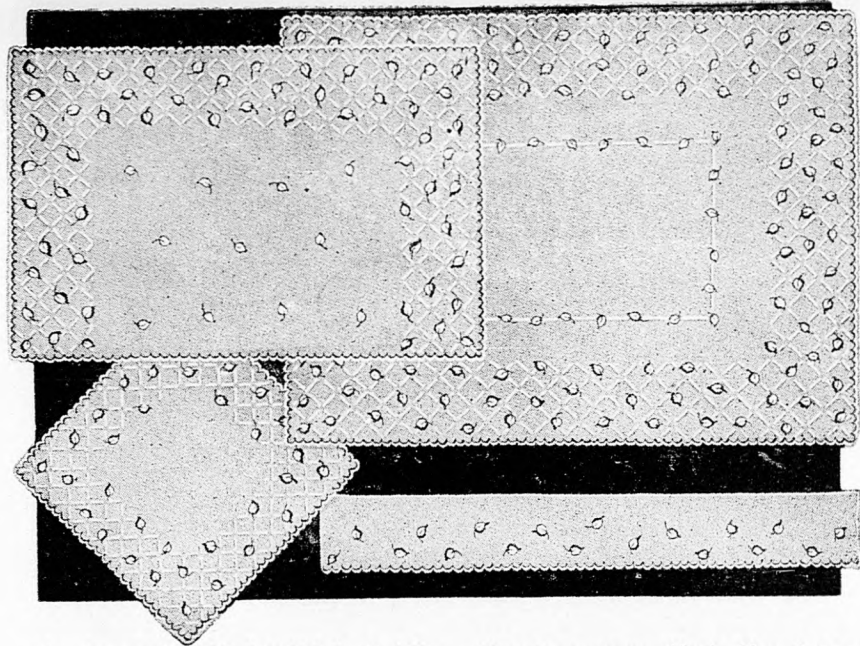

BUDAPEST, 1941 OKT. 10

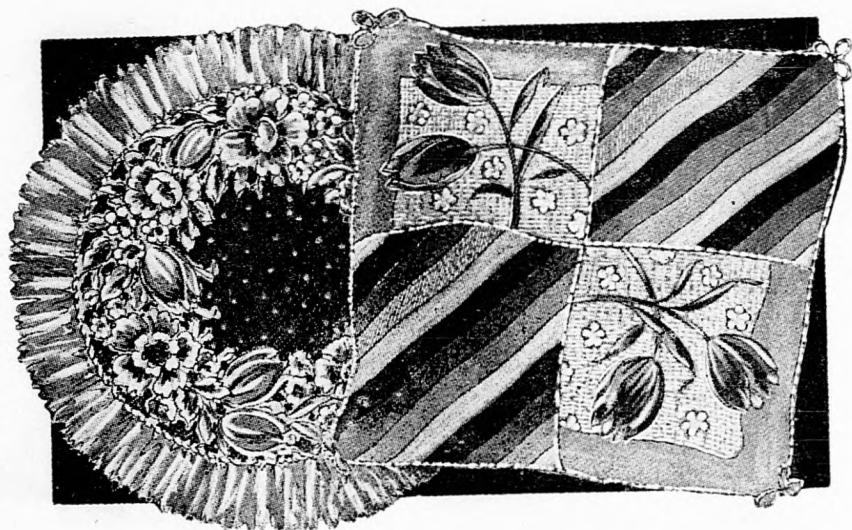
Metro-Goldwyn-Mayer foto

JEANETTE MACDONALD, AMERIKA CSALOGANYA

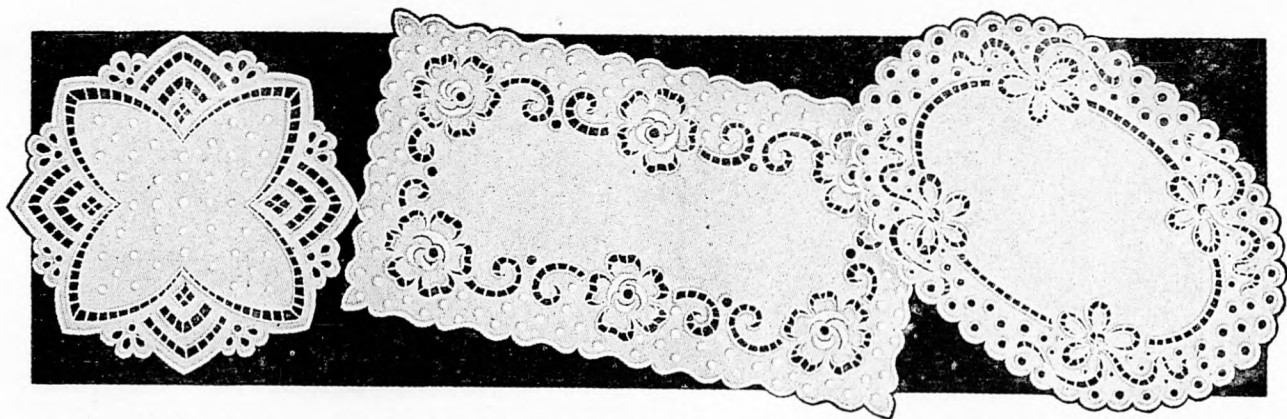

Fonalak, himzőselymek, függönyök, terítők készen és előrajzolva legolcsóbban kaphatók a M.U.L. Kézimunkaboltjában, Budapest, VI., Teréz-körút 6. szám Telefonszám: 228-609

Konyhagarnitúra. Szúrtsablónja P 4.50. — Hozott anyagra előrajzolása 6 pengő.

Gobelin díspárna, kör alakú; penelop anyagra előfestve, 40x40 cm méretben P 2.—. Kidolgozásához kis matringos kevert gyapjúfonál 18 fillér. Négyzetű gobelin díspárna, 50x50 cm méretben, penelop anyagra előfestve P 2.40. Kis matringos kevert berlinerfonál 18 fillér. — Beszerezhető a M. U. L. Kézimunkaboltjában.

Madeira tálcakendő. Az ovál 22x30 cm méretben előrajzolva P 1.—. A téglalakú 30x50 cm méretben előrajzolva P 1.60. A kerek 30x30 cm méretben P 1.20. — Szúrtsablónja darabonként 60 fillér. — Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltban.

MAGYAR NŐK LAPJA

III. ÉVFOLYAM 29. SZÁM

BUDAPEST, 1941 OKT. 10

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekk számla: 20.334. Előfizetési ár:
egész évre 26.40 pengő, fél évre 13.20 pengő, negyed évre
6.60 pengő, egy óra 2.20 pengő. Egyes szám ára 88 fill.

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre
33 pengő, fél évre 16.50 pengő, negyed évre 8.25 pengő.
Szlovákiában: egész évre 198 Ks., fél évre 99 Ks., negyed
évre 49.50 Ks. Amerikában: 1 évre 44, fél évre 22 pengő.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42
FIOKKIADÓHIVATALOK: KOLOZSVAR, MÁTYÁS KIRÁLY-TÉR 14, DEBRECEN, KONDOR-U. 19, SZEGED, BÁRÓ JÓSIKA-U. 4
és ÚJVIDÉK, BEM-U. 8

Papp Jenő

HOL A MESE?

Sokan sóhajta néznek a lehanyatló királyi koronák után és attól félnek, hogy az utolsó királlyal eltűnik Európából a mese is. Ezek a gyöngéd lelkek elfelejtik, hogy maguk a királyok soha sem írták a mesét. Csak tárgyai voltak, a mesebeli királyfikál és királykisasszonyokkal együtt. Diadémjuk felgyújtotta a képzeletet. Aranyhajuk elkápráztatta az olvasók sóvár tekintetét. Az írók a mesék hőseit csillagos palástban, bíborban-bársonyban sétáltatták meg, hatalmuk emberfeletti volt, történetük tündéri, szemük türkizkék, küzdelmük és sorsuk szívdobogtatónan egyszerű. Lovuk lábán gyémántpatkó szikrázott, az istállóban a jászol vert aranyból készült. Lépteik nyomán az avar alól is tavaszi virágerdő nőtt ki, párnájuk a felhő volt, a forrásból nektár bugyogott elő s a szél szárnyán utaztak, szellemeket szólítottak szolgálatukra. A régi mese határtalan volt s az álmok világába ragadta magát az álmos gyereket és a szomjas felnőttet is. A szépség csurgott ki szavaiból, ezüstpatkok, pipáló hegyek, megszólaló madarak énekeltek benne. Az állatok éreztek, az elemek gondolkodtak s az ember mindenható volt a mesében. Sóhajok, vágyak és kellemes jóslatok teljesedtek be. Érett fejjel is örömmel menekültek bele az emberek a mesebe, mert ebben a boldog környezetben meggyógyultak a sebek, valóra váltak a titkos gondolatok és a mese-tenger partjairól megláthatta az űzött szív az operenciák tündöklő tájait.

Most sokan úgy érzik, hogy ezt az egész délibábos irodalmat elfújta a szél. A királyokhoz kapcsolódott s a királyok kivonulásával a mese is elköltözött a távoli kék hegyek mögé. Siratják a valószínűtlen s a csodás legendákat és idegenkednek a kortól, a mai színpadtól, filmtől és az egész hangos valóságtól, meg magától a kemény és reális élettől is, amely nem akar többé egekbe szárnyaló meséket termelni. Riadtan látják, hogy a nyersanyagok vették át a szerepet a színen és a szív játékos világa teljesen háttérbe szorult. Ezren és százezen kiáltanak fel, hogy hol a mese? ... Mesét akarnak, mesés világot és olyan költészetet, ahol a jó megkapja jutalmát s a gonosz elveszi méltó büntetését. Ez olyan egyszerű, annyira természetes, hogy a kívánság elől nem lehet kitérni. Közkívánatra mese kell a világnak. Felesleges itt minden észszerű magyarázat és logikus érvelés. Még ebben a lőporfüstös levegőben is meg kell találni a mese ősforrását és vissza kell ültetni trónjukra a mesekirályfikát, mert mese nélkül sivár az élet. Nincs mese-pótlék. A mese élet-szükséglet. Nem is pusztult ki, nem is halt meg, csak most nem Andersen, nem Pósa bácsi, nem Jókai és Petőfi teremti meg a kék tót, a várkastélyt, s nem Verne Gyula, meg Robinsón járja, hanem egészen más. Ma nem a költőké, hanem a történelemé a szó, a tollszár szuronyból készült, a vér a tinta, s a valóság maga a mese. A képzeletbeli sűrű nagy erdő a Kárpátok ormán terül el, benne a

honvéd-óriások járnak. Bácskát borítják be a régi mesebeli aranyrétek, Erdélyben muzsikálnak az ezüstös csobogók s a Felvidéken füttyül a szél a repkények, várromok és százas várkastélyok tornyai fölött. Romantikához hozzászokott szívünk vissza-visszavágyik a fényűző történetekhez, amelyeket ártatlan könyvek lapjairól szívunk magunkba, minden kockázat nélkül, Mozart-muzsika, bőséggel, tücsökddal és világbéke mellett. Ma az indulók zajában, a tankok dübörgésében és a személyes közreműködés izgalmában nem halljuk az ezer meg ezer hősi mesét. Könnyekkel elfátyolozott szemünk nem látja az ismeretlen kortársak ragyogó teljesítményeit. De így jártak a magyarok a 48-as szabadságharcra is, így szenvedtek a szép lelkek otthon s a magukra maradt kúriákon. Csak mikor kitisztult a légkör s a kor, akkor sistergett fel egy olyan szemkápráztató kultúra, olyan elementáris nemzeti megújulás, nagyság, irodalom, gazdagság és hatalom, amely a milleniumi évben érte el dicsősége teljét és csúcspontját.

Minden reményünk megvan arra, hogy ez a mesehiány megszűnik és ránk köszönt egy új aranykor. Addig pedig ki kell tudni bírni mese nélkül, mert éppen abból születnek meg majd a legszebb mesék, amit ma dúlnak látunk: a valóságból. A könnyben, vérben, hősiességben és kitartásban fogant valóságból.

Megszületik a szerelem

Mikor Hangody Mátét kinevezték az R-gimnázium rendes tanárának, megtartotta esküvőjét Józsaival. A házasság sziklakövét a két év előtti nyáron tették le a csucsonyi dombon, ahol Józsa megcsókolta Mátus édesanyjának a dohánykacsok barna nedvével maszatolt kezét. Az öregasszony napkeltétől naphaltáig dohányt kacsolt akkoriban, Mátus pedig a nyárra jött haza idegen országból, míg Józsa, a körorvos lánya, Szécsbál látogatott ki a faluba. Hajnalban keltek ők is, munkás kedvükben szénát gyűjtöttek és a pataokban fürdőztek.

Lépésben taposták az omló göröngyöt. Lassan kiérték a dombvdágásból, mögöttük maradt a falu s előttük teljes fenségében megnyílt a határ. Nagyszemében, a vándorpárák mögött, hármás láncban magasodtak a hegyek.

— Ni csak, hogy megnőtt a csucsonyi domb — kiáltotta Józsa.

— Nem a domb nőtt meg, kicsi lelkem, hanem a dohány — nevetett Mátus. Szembefordult Józsaival s alig ujhegygel megérintette a vállát. Mélybarna jó szeme simogatta a lány kecses arcát. Szemük sugara egymásba fonódott, mint a tömjén szalagos füstje. Nézték egymást és belül átizzottak, akár a láva.

A nap bijdosott a dombok fölött, de egyre több kék tisztás nyílt az égen és lobbanó fényességben látták egymást.

— Mégis a domb nőtt meg — suttogta Józsa — friss leheletére bízza a szót.

— Igen, mint te, ha nyújtózol...

Kemény homlokukat egymásnak vetették, mint játékos kecskefjak. Mátus ég felé emelte Józsa karját, az nyújtózott és kissé begörbödött karmokkal a fényes semmibe fogózott. Formás teste, hosszú szába szökkenet lába megfeszült s noha ujhegyre emelkedett, mégis gyökeresen állt; feje oldalra billent, szája mosolygósan megnyílt s végig kísérté testén a kellemes borzongást. Mátus átfogta a derekát, karja összerándult, mint a szőlőkacs görbülete.

— Józsa, Józsa! — Kiáltotta elragadtatva — dicsérikük Istent, aki külön világot is teremtet a mindenségben belül az ember számára!

És kivirágzott benne a leány, mint a tavaszi föld: tele titokkal, fényekkel, forrással, ösvényekkel. És érezte, hogy egy életnél kevesebb nem lenne elég, hogy evel a földdel megismerkedjenek.

— Egész nyár végéig nem engedlek haza! Itt élj a közelemben. Előttem élj. Milyen szép a mosolyod, mikor elsimul és megújul! Józsa, milyen szépek ezek a pillanatok, mikor velem vagy és érzem, hogy életemben én is benne vagyok. Te, rácszemléltem valamire: az életem akarja az életedet! Mit mondtam? Hogy nyár végéig nem engedlek haza? Nem engedlek el soha! — rajongott Mátus.

— És az idegen leány, akitől a leveleket kapod? Még sohase beszélél így velem. Megzavarsz. Nem mégy vissza? És őt már nem szereted? Nézz a szemembe, úgy felelj — ostromolta Józsa, kissé eltolta magától és arcát tenyere közé fogta — most mit higgyek el: engem szeretsz, vagy őt?

— Nem hallod, mondtam: az életem akarja az életedet!

— Mikor jöttél rá erre?

— Most, ebben a pillanatban.

— Nem értem. Azt mondtad, hogy szeretted azt az idegen leányt s ha visszamégy, feleségül veszed.

— Vége. Nem megyek vissza már.

— De ígéretet tetél.

— Nem ígértem, csak terveztem.

— Tegnapi is kaptál levelet tőle. És ma már...

— Igen, ma már így van. Az órákkal és napokkal mért idő nem számít. Hidd el: szerettek. Hozzá hála kötött a jószágukért. Tudod te, mit jelent a jószág? Egy család jószágja egy szegény diáknak idegenben? Dehogyan tudod. Te csak a jómódot ismered. Négy évig annyi jószággal és szeretettel viselték gondomat, mintha az ő fiúk lettem volna. Ők nem mondták soha, de én tudtam, láttam, hogy szeretnék, ha elvonném feleségül a lányukat. Hát jó akartam lenni és így lassan visszajöttem. De most már hiába. Mi ketten már nemcsak pajtasok vagyunk, mint az elmult nyáron. Látod, most nem értem, hogy mehettem el újra tőled? — Józsa, csak ma láttalak először életemben!

Karjára kapta a leányt és a férfi asszony-dajkáló kedvével körülhurcolta a dombon, lefutott vele a lankás oldalba, majd lihege vissza és egészen magasra emelte maga fölé: nézd most közelebbről az eget! Soha ilyen kék eget! — Amíg bírta, így tartotta. Józsa sikongott:

— Mátus leejtesz és összetörik a csontom!

— Mondd, szeretsz-e te is? — és fentről hallatszot:

— Szerettek. Mindig szerettek.

— De úgy, mint én? — majd választ sem várva, talpra állította. — Józsa, még nem is kérdeztem tőled: elfogadnál te engem? És most, mikor felelni akarok, ne úgy gondolj rám, ahogy a nejejememen olvastam a nevem, hanem mindenre gondolj, ami engem jelent... ujjai morzsolták a lány haját. — Jere csak Józsa, ülj mellém, olyanokról kell veled beszélnem, amiről még nem beszélünk, mert «pajtasok» között mindaz nem volt fontos. Most egyszerre minden más lett.

*

Leültek. Mátus átukcolta kezét a térdén. Józsa rövid harisnyája, rövid szoknyája csupaszon hagyta térdét. A Mátus vállához támaszkodott. A szive vert, mint a kolump és a mondanivalókat megcsitett éze éhesítette. Mátus merev volt egészen. Szapadt arca megnyílt, szeme árka elmélyült és sokáig nézett a csucsonyi domb irányába, majd mégis elkezdte:

— Előbb azt mondtad, Józsa: «megnőtt a csucsonyi domb», én meg azt: «nem a domb, hanem a dohány». Igen, úgy megnőtt a dohány, hogy alig látszik ki belőle — édesanyám. Tudod már miről akarok beszélni veled? Arról a mezitlábás öreg paraszasszonyról, akit te «bíró néni»-nek szólított, aki jó krumpilángost süt neked és olyan ételeket főz, amilyeneket otthon nem ehetsz; a bíró nénirol, aki most ott kacsolja a dohányt. — Látod, Józsa, ha erre gondolsz, akkor neked van igazad: valóban megnő a domb. Úgy nyújtózik, hogy élet szökken szárba rajta. A domb elfárad, megpihen, helyén marad és nem indul; a dohány meg átcsik az átalakulás különböző fázisán és bejárja a világot. A dohány a dombos lan-

kák gyermeke. Én meg a mezitlábás öreg paraszasszony. Ó a domb, mely új életet szökkenett szárba. El-elfáradt, de a helyén maradt, nem indult és nem változott. Én meg már bejártam a világot. Hát így nőnek a dombok. De gondolj arra, ha az enyém lennél, akkor az a mezitlábás paraszasszony többé neked sem «bíró néni» lenne, aki úgy becéz, hogy «ékes tubusom», hanem: rajtam keresztül anyád. Azért mondtam, hogy üljünk le, mert itt fele útján vagyunk a csucsonyi dombnak és azt akarom, hogy mire oda érünk, így nézd meg őt. Mert így gyé sohase látad. Így most találkozol vele először. Jól nézd meg most édesanyámat, kicsi lelkem, mert ő és én egy vagyunk. Aki őt megtagadja, az engem megcsúfol s aki engem megcsúfol, az nem lehet életre való társam. Súlyos mese ez. Birkózz meg értelmével, kicsi lelkem, hogy jól megérsd. Majd lassan, lépésben meggyünk a csucsonyi dombig.

*

Gémberedett lábukat kinyújtóztatták. Józsa mulatságosan sántikált. Mátus karinjogta és nevettek:

— Én vagyok a «kópé», ki egy lábára sánta, kék a nadrágja, nagy a bajusza, nagy a szakála, két arasz ez egész ember, orra, füle másféle áll, szeme mint a karvaly... hu — rigmusolta Józsa egyelőre. Kis ijedelem házódot meg benne, valóságban az szorította ki a gyermekmondókát. Majd Mátus elé pördült és lehúzta a fejét, mintha sügna. De nem szólt, noha azt akarta mondani, hogy: «te Mátus, én már tavaly nyáron is áhitottam, bár ne mennél vissza». És irigyettem azt a leányt, aki folyton leveleket küldözött neked. Mikor elmondtad, hogy feleségül veszed, úgy álltam előtted, mint egy felkiáltójel! Engem, engem! És sirtam, hogy miért nem én vagyok ő, ha őt és azt az idegen országot jobban szereted, mint engem és itt ezt körül, a csucsonyi dombbal együtt... Mikor telet öntögték bányadékk búzával az elsőházat és mi benne gázoltunk. Emlékszel, egyszer lenyomtam a fejedet? Prüszköltél, mert orrod, szád tele lett búzásszel és úgy haragudtál rám, majd megütöttél. Azt is azért csináltam, mert keserves fájdalom szorította a szívemet és valami gonosz folyton kiáltozott bennem: inkább fojtsd bele a búzába, csak ne menj vissza idegenbe, az idegen lányhoz! De te persze erősebb voltál nálam... Újra elmentél és én arra gondoltam: minék egy magyar fiúnak idegen leány, mikor nekem kellene. Egyszer éppen így sirtam el magam apám előtt. Ó, mi már régen beszélünk erről! Most olyan boldog vagyok.» Hozzásimult Mátus arcához és nedves fényben úszott a szeme. Sokáig álltak így összesimulva. Majd egy vidáman röpökdő lepke az öröm legszebb nevetését csalta ki torkukból és utána iramodtak. A lepke lecsalta őket egészen a mákföldekig.

— Szereted még a tejes mákot? — kérdezte Mátus.

— Ühüm — hunyorított Józsa. Mátus letört egy mákfejet és a tenyerük-ből rágicsálták.

— Te «rózsát nevető kis magyar Ilona!» úgy örülsz nekem!... Kiáltoztak, ölelkeztek és kergettek egymást egészen a csucsonyi dombig, ahol a Mátus anyja dohányt kacsolt.

Velencei délelőtt

Irta Megyery Ella

A csend városa... a síma kő,
a síma víz városa...

(Babits Mihály)

Márványcsipkés, gótives ablakaim a lagúnára nyílnak s a gondolások dalamosan elnyujtott Stai! Stai! kiáltásaira ébrednek...

Szeretem ezeket az operáriáyszerű dalamokat, amelyek a gondolások külön szótárában Jobbrát jelentenek s amelyek annyira kifejezik Velencét, a velencei ósromantikát, akárcsak ez a keskeny, magas ágy, hófehér moszkítóhálóival, mintha fátlyas-tültös menyasszonynak volna felöltözve. Elég kényelmetlen fekvés esik benne s a gyakorlottabb szünygok minden megéröltetés nélkül átújnak a sarkain, a dekoráció azonban hangulatos s szemléltetően aláhúzza a ténytet, hogy Velencében vagyok, amire szükség is van, hiszen repülőgépen suhantam ide s pár órája még a római Via Venetón jártam, nem a Mercecián...

Felhők...

Baudelaire-re gondoltam, egyre a hárommotoros kék bürzsoflyjében, Nuages című szonettjére, amelyben a puszta ritmusmal tudta éreztetni azt, amit mi láttunk: felhőket, — felhőket, — amint szállnak — szállnak... Petőfire, aki szintén megszerette a felhőket: vajjon mit írt volna a repülésről Petőfi?

Ezer... ezerháromszáz... ezernyolcszáz méter magasban, ahová felkapaszkodtunk, hogy az Apennin-tömböt leggyűrűnk, szabad ilyenekek is gondolni... szabad várni a veronesi angyalfejeket, mikor mosolyognak elő a habos-vattás felhőkócok mögül... A rádiólistát kölcsönadta kétszázszáz téréképtől, erről olvasom le az irányt, a lenti tájak pontos miniatürjét. Kiszáradt, fehérhomokos folyómederben vékony vízerék kigyóznak s elbesznek valahol a hegyek szorosán záródó kulisszái között... majd fenyegetőss völgykaréjok nyílnak ki alattunk, mint zöldbrokát legyező... a terep egyre bővül, szélesül... erdős hegyhátak után bársonyölü tisztások jönnek, aztán újra szűk, merész szerpentinek, a hegyekbe, a kövekbe vágva... Fák, bokrok, kusza erdőcskék pettyei, mintha valaki az esztétj próbálta volna ki ezen a roppant palettán... végül az is, ami idáig, hegyek, vizek zavartalan együttélésében feleslegesnek tűnt: házak, emberek...

Mintha zajtalankezű díszletezők tölték volna be hirtelen a táj prömiérplánjába: felkéklik alattunk a tenger. Széleden nyúlik el a napsütésben, szélén fehér gőzhajó mászik, füstölgő hernyóként... partjain tarka-barka halászfalucskák, apró kikötők, állomások, régi, lassú idők maradványai. A gép tele van s az utasok csendesen

szemlélődnek, mint a moziban valami természeti felvételnél...

Innen felülről igazán olyan Velence, mint a róla árult gyöngyházyomatok. Sárga-zöld szigetmorzsák a tenger kék levében úszva... az ott már Murano és Burano, — a hőmérő — higanyként sűrű, — avadtvízű kanállissal... a rádió dolgozik, kopog, lámpái izzón égnek... s a fülke készülődik, nagyon nyugodtan, mint a vasúti fülkében szokás, két perccel megállás előtt...

— Vigyen, ahová akar! — mondom Beppo-nak, a gondolásnak (minden gondolás Beppo, ahogy minden spanyol éjjeliőr Pepe, azaz Jóska!) s a feketé koporsóban elnyúlva, már peregnék is előttem a százsor látott, századszorra is megcsodált képek, olykor ragyogó giccsé koptatva s mégis: friss varázsukban, képeslapokból, nászutazóktól, saját emlékeimtől is jüggetlenül...

Víztől jakóramat gondolacolópók, kék-piros-sárga családi színekben, itt-ott kopottaranyozású dőzsekalappal, bíborosi jelvényvel, vagy más címerrel szellett a csúcson; húnyszemmel álmodozó palazzók, rőten csillanó falakkal a zöldeshinárú, vízmosta lépcsőaljából felnőve: a leglátgyabb, legszeledebb pasztell ez, ez a smaragdszínű holt víz és benne Venezia, La Bella, az örök, eleven csoda...

Nárcisszusként csodálja önmagát a vízben és zengeti márványfalai közt Ruskin borongását, Byron pátoaszát, Musset és George Sand szerelmét, Schopenhauer keserűségét, Wagner agóniáját, d'Annunzio önkínzó lázát, Duse mélabúját, akik mind idehozták lelkekben azt, ami túlérett szépség — tehát: fájdalom — és mind megpihentek, elcsitulak, megbékéltek itt, mintha csakugyan a felejtés folyója lenne ez a selymes, zöldarany vízhaló...

A Rialto-hídon túl a bennszülöttek negyede, szinte külön város, amelyről alig tud a Márkus-tér parfümös kor-

zója. Nagykendős nénikék kopognak lefelé a görbehátú hidacsakákon tarka-sávós vászonszatyrokkaal halat, zöldséget venni a Campo Santa Margheritára, gavallérok kísérgetik az ismerős fiatalányokat, családapák, üzletemberek trécselnek a bárók márványpultjain könyökölve: vidékies, kisvárosi színe-szaga van itt az egész nyüzsgésnek a keskeny «fondamentó»-k és «vicolo»-k kanyargóin — milyen furcsa is lehet Velencében — Velencében! — lakni állandóan, ebben a sűrített poézisban egy egész élet prózáját lebonyolítani s talán Stuttgartba vagy Szófiába utazni egy kis változatoságért...

A Correr-Múzeum most zárva. Elszomorító, hogy nem láthatom újra kedvencemet, Daedalus és Ikaros szobrárt Canova-tól, akinek, mint a venetói tartomány díszszülöttének, egész terme van itt. Nem lehet kifejezőbb jelképét elképzelni a repülésnek, az akarásnak, az úttörésnek, mint ez a hófehér márványkompozíció, az apa, az első konstruktor, aki a feltaláló nyugodt bizakodásával s mégis: a szülő féltő remegésével köztői fia vállára a viaszkos szárnyat... És mily felejthetetlen Ikaros is, a fiatal Apollóra emlékeztető ifjú, akinek készségében, amint hátát odatarlja a szokatlan tehernek, már ott kísért a könnyelmű elbizakodottság, amellyel közel lépül majd a Naphoz s a féltékeny Napisten lenyilazza...

Vagy ötven terem és a palota két emeletén, a középkori Velence teljes történelme, fegyverei, kosztümjei, kincsei — de én a múzeumlátványosságokkal is úgy vagyok már lassan, mint az emberrel: nem keresek újakat, mert csak a régiek tudnak érdekelni.

Így most se néznék meg mást, mint annak a Morosini-dőzselányának a portréfestményét, aki később magyar királylenné: IV. István felesége, III. Endre utolsó árpadházi királyunk édesanyja s aki a magyar gulyást Cavourman in umido néven behozta Velencébe; Napoleon főteltjét, amelyben nevezetes ittlétekor trónolt s amelynek foszlott brokátját vörös zsinórkoronon őrti, nehogy profán bámészködők rátelepedjenek, — végül azt a dőzsei arany imazsmolyt, a drágaköves kis imakönyvet, amelybe szabályszerű kis revolver van beleépítve. Nem jellemzőbb ez az egyetlen darab a köztársasági Velence életére, szokásaira, erkölcsre, mint az egész gyűjtemény?

Ebbe az oszlopos palotaóriásba, az Új Prokurációk Napoleon-szárnyába szokott szállni az olasz udvar is, ha itt-ott Velencébe jön.

Persze, itt is zárt ajtókat fogadnak most mindenütt, csak a bársonytérdeplős kápolnába sikerült egy pillantást vetnem az ajtóüvegén át. Az öreg, fogatlan vezető az oltár elé toppan és megmutatja, hogy szokott a király és királyné térdenállva, összekulcsolt kézzel imádkozni, mikor itt mindennap misét hallgatnak...

ÖRÖK ÉLET

Azért szeretem a telet,
mert követi a kikelet.
Életben is csak az maraszt,
hogy úgy szeretem a tavaszt.

Kedvemből jut is, marad is:
szeretem én a nyarat is;
túl aratáson, szüreten,
az őszt, — az őszt is szeretem.

Szeretem az első havat,
a zöld vetést a hó alatt. —
Örök élet az életem,
mert a halált is — szeretem...

ERDÉLYI JÓZSEF

Betegség-e a féltékenység?

BESZÉLGETÉS DR. PAUL FAREZ PÁRIZSI PROFESSZORRAL

Dr. Paul Farez professzor huszonöt évig volt igazgatója az egyik párizskörnyéki idegstanatóriumnak s megfigyeléseit, melyet a féltékenységi jelenségekkel kapcsolatban végzett, a következőkben ismertet:

— A féltékeny emberről rendszerint azt hiszik, nagyon szereti azt, akire féltékeny. Laikus ésszel nem is lehet másképp magyarázni ezt a különös lelki jelenséget, mint azzal.

Ez a felfogás a legnagyobb mértékben téves. A féltékeny nő vagy férfi, nem okvetlenül szereti azt, akire féltékeny. Sőt ez is csak részben fedi a valóságot, hogy a nem szerelmes féltékeny, hiúságból, sértett önértékből féltékeny, nem tudja elviselni azt, hogy nála különb emberek is vannak, hogy rajta kívül az, aki közel áll hozzá, mást is szerethetne.

A féltékeny ember elválhat a feleségétől, vagy megfordítva: ezek azonban akkor is megmaradnak féltékenynek, ha mással lépnek házasságra, mert a féltékenység: betegség.

A féltékeny ember általában többet szenved a féltékenységtől, mint a látszat elárulja. Állandóan gyanakszik, soha nincs egy nyugodt pillanata. Ha házastársa, akire féltékeny, hazuról elmegy, ki-kutatja zsebeit, ruháján idegen parfüm-illatot szimatol. Gyanakszik, ha az «ellenfél» a tükrök előtt csinosítja magát, gyanakszik, ha étvágytalan, gyanakszik, ha túl jókedvvel eszik, mert «bizonyára van oka az öröme». Gyanakszik, ha ajándékot hoz neki az, akire féltékeny, mert azt hiszi, ezzel akarja bűnét leplezni. Gyanakszik a féltékeny ember mindenkire, aki a másik közelében van. Olvas a tekintetükből még akkor is, ha azoknak eszükágában sincs rosszra gondolni. Olvas a nézésükből és észre is veszi titkos jeladásokat. És szenved végtelenül.

— Volt egy jóbarátom — mondja Farez professzor —, egy magasállású, pénzügyi inspektor. Igen vallásos leányt vett feleségül, direkte ilyen keresett, mert már eleve féltékeny volt. Az asszony a legszolidabb, legbájosabb teremtés, eljárt búcsúkra s mikor hazajött, férje elvitte

a templomba és letérdeltek szorosán egymás mellé az oltár előtt.

Itt eskette meg minden alkalommal a feleségét, hogy az úton „hű maradj!” hozzá. Az asszonyka mindig meg is esküdött, a férj még se hitt neki. A dolog vége — gyilkosság lett. Az inspektor egy féltékenységi dührohamában rálőtt az asszonyra, aki sérüléseibe belehalt. Jóbarátok voltunk, halála előtt megkérdeztem az asszonyt: vajlla be nekem, volt-e valami alapja férje féltékenységének?

— Soha semmi — mondta s erről később a férj is meggyőződött.

Az asszony ugyanis végrendelkezett s arra hagyta vagyonát, aki kétséget kizárólag be tudja bizonyítani hűtlenségét. Minden jelentkező esetet felülvizsgáltattam a férj, de semmi pozitívum nem derült ki, pedig igen körmönfont meséket jelentkeztek a börtönben levő férj ügyvéd-jénél.

Volt egy másik megdöbbentő esetem.

Egy fiatal trafikárus leány, minden alkalommal, valahányszor egy nagyobb szabású bűneset fordult elő, névtelenül föl-jelentette vőlegényét, mint akinek valami része volt a bűntettben. A vőlegényt természetesen gyanuba fogták s a leány, mint később bevallotta, ilyenkor volt a legboldogabb. Ilyenkor volt biztos abban, hogy vőlegénye hűsége nem fog kockán, mert fogházban ül. Később, mikor kitudódott, hogy a feljelentéseket a menyasszony küldözte, a vőlegény természetesen faképnél hagyta s ez lett a veszte.

A trafikárus leány olyan bosszút eszelt ki, amire csak egy beteg egy képes. Beférkőzött vőlegénye lakásadónőjének bizalmába, előzőleg azonban egy kórházi laboránsal kötött ismeretséget s ennek a révén bizonyos fertőző anyaghoz jutott, amelyet a fiatalember mosdóvizébe, piperezseibe kevert. Az így bakterizálódtott arc, rövid időn belül roppant elcsúnyult, szemei genyesek lettek, az egész ember, anélkül, hogy tudta volna, mi történt vele, teljesen elrútult. Ekkor elment hozzá a leány azzal, hogy ápolni akarja, mert szereti, ami a fiatalembernek

bizonyára jólesett, mert kibékült a leánnyal, akit mégis feleségül vett. A leány azonban továbbra is féltékeny maradt s egy veszekedés alkalmával szemébe vágta férjének, hogy ő tette rúttá. A férj most már ennek dacára is megmaradt mellette, a nő volt már a kenyérkereső és szenvedte a féltékeny asszony kínzásait, közel tizenöt évig, amikor öngyilkos lett.

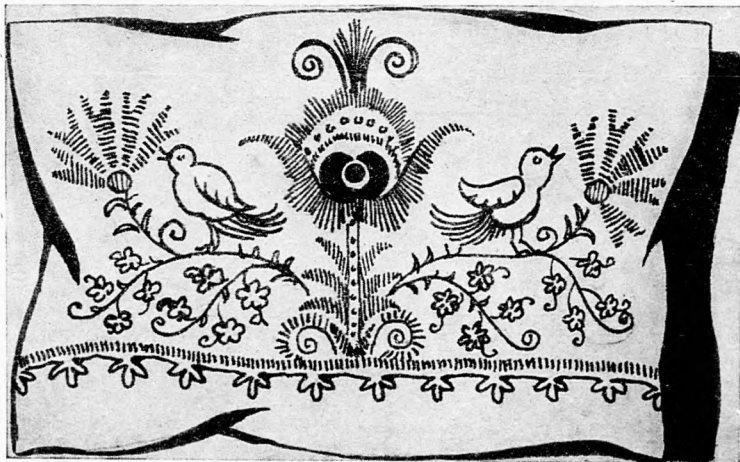
Számtalan példát lehetne felsorakoztatni a féltékeny emberek megmérgezett életéről. Ott, ahol nagy mértékben van jelen ez a betegség, el sem képzelhető a boldogság. A féltékeny házastárs nemcsak annak az életét keseríti meg, akire féltékeny, hanem győtri önmagát is.

A gyakorlott szem azonban könnyen felismeri valakiről, hogy a féltékenység betege. Azok a férfiak, akik hölgytársaságban hosszan, révetegen belebámulnak egy-egy nő szemébe, a féltékeny természet jeleit árulják el. Féltékeny természetű nő az, aki keveset mosolyog. Kevesebb lehet féltékeny az a nő, aki vigkedélyű. Kővér férfi sohasem féltékeny természet s kevésbé azok az alacsony termetűek is. A magas, szikár, sápadt típusok a féltékeny természetek, különösen, ha emellett kevésbé csinosak testalkatra. A nagyon elegáns, jóarcú férfiak nem féltékeny típusok, de féltékeny típus — ellentétben a férfival — a kővér, sőt már a molett nő is. A sovány, karcus nők nem féltékeny természetek, különösen, ha vigkedélyűek is.

A legtöbbször megkísérik «lebeszélni» a féltékeny embert a féltékenységről. Meg akarják győzni, hogy féltékenykedésüknek nincs semmi alapja. Ez haszontalan kísérletezés, mert a féltékeny ember nem tehet arról, hogy ő féltékeny. Olyan betegség ez, amely öröklhető. A féltékeny szülők ivadéka teljes mértékben öröklék ezt a bajt, ami azonban még hagyján volna. A nagyobb baj az, hogy különösen ott, ahol a házasságok mindegyike féltékeny, szó sem lehet arról, hogy ezek teljes egészséges utódokat hozzanak a világra. Az ilyen házaseletheől származó gyermekek okvetlen degeneráltak lesznek, ami nemcsak azt jelenti, hogy féltékeny természetek, hanem az idegbajok előfeltételével jönnek s ha életkörülményeik nem gátolják meg őket, a leg-súlyosabb neuraszténiák, hisztériák szenvedőivé lesznek. Ezeknél fordul azután elő, hogy féltékenységük valóságos rögeszmévé fajul, amely nemcsak a féltékenységkel kapcsolatos dolgokban, hanem minden más ténykedésükben is elhomályosítja józan ítélőképességüket. Ezek hallucinálnak, megrágalmaznak ártatlan embereket, akikre valami formában gyanakodnak, össze-vissza hazudoznak róla mindent. Az ilyen féltékenyek szervezete idő előtt leromlik, egész idegrendszerük összeroppan. A betegség első sorban az ideg orvos hatáskörébe tartozik, de tapasztalataim azt mutatják, hogy ezeket a féltékenyeket belgyógyászati alapon is eredményesen lehet kezelni. Legfontosabb számukra a jó, bőséges táplálkozás, de semmiféle alkohol, feketekávé, nikotin. Ujabbban hormonkezeléseket is alkalmaznak. Jellemző, hogy a féltékenyek epéje kivétel nélkül rosszul működik. Azok a gyógyszerek tehát, amelyek az epeválasztást helyes irányba terelik, nagyon ajánlatosak. A nagyon súlyos féltékenységi eseteknél gyakran kell májkivonatokat alkalmazni.

Mindent összevéve — mondja Farez tanár — nagyon ajánlatos, hogy a féltékenyek ne használjanak vitriolt, revolvért és magánéctetivét, hanem menjenek orvoshoz és szedjenek májkivonatot.

Nagy Dániel

Hímzett díszpárna. 40×50 cm méretben, fehér pamutvászonra előrajzolva, hátlappal együtt P 4.20. — Színes gyöngyfonal matringja 39 fillér. Szúrtsablónja P 1.—

Fényes szerződés

Lillette Davryl kisasszony buzgón fényesítette körmeit, amikor csilingelt a telefon.

Bosszúsan kapta fel a kagylót.

— Hallo! Davryl kisasszony? Beszélhetek vele? — kérdezte a drót másik végén egy hang.

— Tessék, ki beszél? — kérdezte Lillette. — Itt Fred Muriel.

Lillette elpirult örömeiben.

— Én magam vagyok — mondta igen szeliden.

Fred Muriel, semmi kétség, híres ember. Talán inkább a tékozlásért és nem annyira a tehetségéért. A feje búbjáig eladósodva, a hitelezőktől szorongatva gerillaharcot vívott nap-nap után hitelezőivel és csak ravaszágának köszönhetette, hogy ő maradt a győztes. Semilyen biztos vagyon nem okozott volna neki akkora örömet, mint ez az állandó harc és küzdelem, mely körülombolta.

Lillette kisasszony titokban már régen vágyott arra, hogy Fred Muriel játéktársa lehessen, de tisztában volt azzal, hogy milyen messze van ő, a kis kezdő, ettől a híres színésztől és így most ájulás környékezte, amikor ez a híres hang azt kérdezte tőle:

— Szabad ön elsejétől tizenötödikéig?

— Hogyne! — felelte a kis művésznő nyomban.

— Jó. Én ugyanis két hétre leszerződtem a Côte d'Azur egy kis színházához, jelenetemet és játéktársnőmet magammal kell hoznom. Érdeklí ez önt?

Lillette ragyogott a boldogságtól: — De mennyire!

— Rendben van... és most közlöm a feltételeket.

— Oh, ezt a mesterre bízom! — jelentette ki a művésznő lelkesen.

Most egy kis szünet következett, azután Fred Muriel így szólt egykedvűen:

— Remélem, hogy esténként meg tudom szerezni önnek az ötezeret...

— Ötezeret? Miféle ötezeret? — kérdezte Lillette meghökkeneve.

— Az ötezer frank gázsit!

A fiatal színésznőnek elállt a lélegzete.

— Tréfál velem és ez igazán nem szép...

— Dehogy is tréfálok... eszemben sincsen... — mondta komolyan a nagy színész. — Különben is meggyőződhetik erről mindjárt. Üljön kocsiba és jöjjön el hozzám... Megmutatom önnek a szerződést...

— De hiszen ezt nem lehet elhinni! Ha én, a kezdő, kapok előadásonként ötezer frankot, milyen óriási felléptidíjat fizetnek akkor önnek?!

— Óriási felléptidíjat? — ismételte a színész.

— Ha nem veszi rosszszéven, mégis csak megkérdezném...?

— Én ötven frankot kapok — felelte Muriel.

És amikor Davryl kisasszony tíz perc múlva benyitott hozzá, Fred Muriel megmagyarázta:

— Talán tud róla, drágám, hogy késhegyig menő harcot vívok a hitelezőimmel. Üldöznek lépten-nyomon és lefoglalják minden keremetemet. Most már megérti, hogy miért követelek önért ekkora fellépti díjat. Ezt aztán persze elcseréljük. Ön ideadja az ötezeret, én meg átnyújtom önnek az ötvenet. Ebből a szerény ötvenből a hitelezőim aligha csíphetnek majd le. Ilyen módon mind a ketten jól járunk.

Davryl kisasszony áhitattal nézett fel a nagy emberre, volt ebben tisztelet és egy csipetnyi félelem is.

— Ön igazán nagyszerű! — suttozta.

Fred Muriel erős két karjával magához vonta és a szövetség megkötésének hitelesítésképpen csókot nyomott az ajkára. Egyáltalán élvezte az örömet, hogy megint túljárt hitelezői eszén.

*

Masson úr, a színigazgató, mindenben egyetértett ezzel a szerződéssel. Masson igen változatos pályát futott be; kereskedett kókuszdióval, heringgel, borokkal és petróleummal és amikor ügyszólván minden téren kudarcot vallott és nem tudott mihez kezdeni, felcsapott színigazgatónak. Csak éppen hogy ellenszenvvel viseltetett minden iránt, ami a törvényszékkel összefügg.

Fred Muriel híre-neve ezúttal is vonzotta a közönséget. Az első hétre előre vásárolta össze a jegyeket.

— Veszik a jegyet? — kérdezte Muriel, amikor elstájt a pénztár előtt.

— Vasárnapig minden jegy elkelt — mondta a pénztárosnő.

A direktor beleakaszkodott híres vendége karjába és így mentek a bárba, ahol a színész találkozik játéktársával. Már elfogyasztották a második tucat osztrigát, amikor Lillette Davryl megjelent a bár küszöbén.

— Elkéstem? — szólt és sietett a két úr felé.

Ekkor történt a baj, következményeiben igen kegyetlen.

A színésznő belépésekor nem vette észre, hogy a helyiségnek küszöbén a sárgarézveret kissé meglazult és fölfelé hajlít; ebbe botlott gyíkbőr-cipőcskébe bujtattott

ARCPUDER

Lágytapintású, tökéletes fedőképességű, kiváló illatú arcpuder. Tíz modern színben kapható.

Ára: 120, 240, 360.

kicsiny lába; a fiatal leány elvágódott a padlón.

— Fáj? — érdeklődtek és siettek, hogy felsegítsék a félig ájult leányt.

— Fáj... egy kicsit... — felelte halkán.

— Hol?

— Itt! — és rámutatott bal lába bokájára. A selyemharisnyája fölrepedt és egy kis vérző seb lett látható.

— Ne sirjon, csekélység az egész, mindjárt hazavisszük a szállójába!

Már szaladtak is kocsirít. Fred Muriel így szólt az igazgatóhoz:

— Előadásainkat most sajnos félbe kell szakítanunk!

— Szó sincs róla! — jelentette ki crélyesen a hajdani hering-kereskedő.

— De már engedje meg, ezt mégse lehet! Egy ilyen előre nem látott eset! — magyarázta Fred Muriel.

— Ugyan-ugyan, Davryl kisasszony nem beszélt a színen talán egy tucat mondatot. A társulatomnál van egy kis színésznő, aki rögtön átveszi ezt a szerepet és boldog lesz, ha esténként száz frankot kap ezért.

— És én? Csak nem képzeli, hogy ötven frank fellépti díjért továbbjárjak? — ordította Fred Muriel.

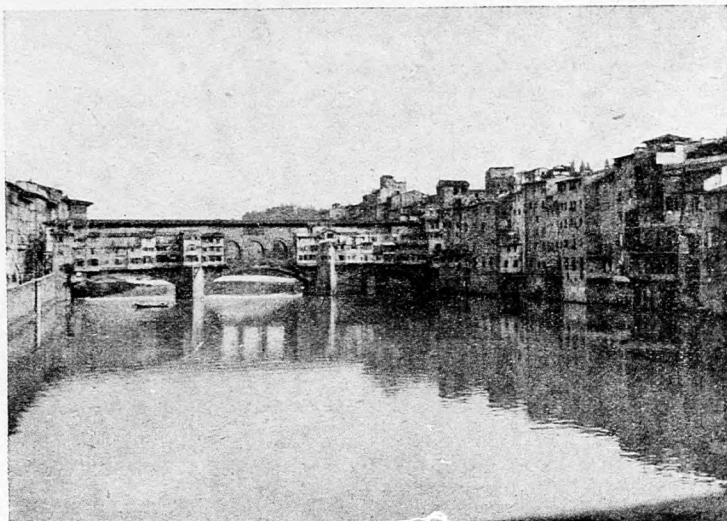
— De igen! Hiszen elfogadta ezt a feltételt. Mit akar még? A szerződés érvényben marad, hiszen, amint ön is megállapította, ez egy előre nem látható eset, még helyesebben: baleset!

Fényes szerződés!

Írta: Albert Joan. Ford. Moly Tamás

Zörgő VÁSZN és KELENGYE fogalom DEAK F. UCCA 10.

FIRENZEI KALAND

Az Arnó hídja az ékszerész-boltokkal

Hajnali háromkor nyílt pályán megállt a vonat. Az elfüggönyözött ablakok halványan világító négyzetecikben álmosan kíváncsiskodó fejek imbolyogtak.

Én is felébredtem a zökkenésre. Kinyitottam az ablakot és belebámultam a sötét éjszakába. A mozdony felől sistersgő, fehér gőzfelhő szállt a magasba. Nedves, sötét éjszaka volt. A tájat vígasztalan eső vesszőzte s az esőcseppek kopogása, mint gépfegyvertűz visszhangzott a kocsik tetetjén.

— Firenze következik, — mondta a kalauz, — de meg kellett állni a nyílt pályán, mert az előjelző tilosat mutat.

Firenze! Itt álltam hát ifjúkori boldogságom kapujában s tilos volt a bemenet, tiltotta a távolból idevillanó vörös fény, a szemafőr jelzése...

Nagyot szippantottam a hűvös levegőből. Szénailata volt.

Loggia della Signoria:
Perseus szobra

— Most tilos a bemenet! — dünnyögtem. — Akkor persze szabad volt az út és nem akadt senki, aki figyelmeztetett volna a következményekre. Talán, ha akkor mutat tilosat a jelzőlámpa fénye, megértem, hogy engem figyelmeztet a sors. De nem figyelmeztetett s így esett meg aztán, ez a szomorú kis történet. Fiaatal muzikus voltam, tanáraink szerint figyelemreméltóan tehetséges s a legszebb jövőt jósolták mindannyian. Már az Akadémia ifjúsági hangversenyein is feltűnt alapos tudásom, technikai felkészültségem s „szenvédélyes” játékom. Mindezt a kritikusok állapították meg. Fiaatal, kezdő zongoraművész örüljön a kritikának.

Fiaatal voltam, tehetséges és telve vidámsággal. Így indultam neki első külföldi tanulmányutamnak. Egyik tanárom ajánlólevelével zsebemben kopogtam Bargioli professzor firenzei lakásának ajtaján. Bargioli professzor volt akkoriban a leghíresebb zongorapedagógus. A legragyogóbb nevek az ő iskolájából kerültek ki. Sokszor még ismert művészek is kikérték tanácsait, főleg Bach s a régi olaszok művei kaptak teljes és tiszta értelmet a professzor tolmácsolásában, illetve útmutatásai nyomán...

Igy kerültem Firenzébe egy csodálatos és felejthetetlen tavaszi délutánon. Eső verte a várost, amikor megérkeztem, de estére kiderült s hatalmas, sötét csillagsátor alatt állva döbbsentem rá a csodálatos Dómra.

Bargioli professzor nagyon megszeretett. Ő is osztotta tanáraink véleményét s azt mondotta, hogy két hónap múlva — ennyire terveztem firenzei tanulmányaimat — akár a *Queens Hall* koncertjein is játszhatom.

A professzor egyszerre több növendéket oktatott. Így kerültem össze már az első órák Ginával.

Tündéri napok jöttek. Soha ilyen boldog nem voltam.

Mikor aztán eltelt a két hónap s nekem indulnom kellett hazafelé, örök hűséget fogadtunk egymásnak.

— Visszajövök érted! — kiáltottam Gina felé az induló vonat ablakából.

Gyermekszerelm — gondolhatja bárki is. Én is azt hittem. Elcinte leveleztünk, később egyre ritkultak az üzenetek s egyszer csak ott álltam a Bazilika egyik mellékoltára előtt frakkosan, cilinderes, nászbotos vőfélyekkel a háttérben s mellettem egy szőke svéd lány, a menyasszonyom, azaz most már: a feleségem. Szerelmi házasság volt ez. Mindenki tudta. Ekkor már ismert zongoraművész voltam, nemzetének megbecsülést szerző, világhíró muzikus. Így ismerkedtem meg feleségemmel is egy svédországi fürdőhelyen, nem messze Stockholmól. Ideális házaseletet éltünk s feleségem minden útamra elkísért.

Ezután kerültem másodszor is Firenzébe. Most már, mint férj... — Szégyenlem bevallani — eszembe se jutott, hogy valakinek, sok esztendővel ezelőtt, örök hűséget esküdtem a *Via Tornabuoni* forgatagában, a *Santa Croce* isteni csendjében s a *Piazza dell'Indipendenza* vadul illatozó hársai alatt. Mindig és mindenütt, mert fiatal voltam és szerelmes. Nagyon fiatal és nagyon szerelmes.

A *Teatro Comunale*-ben volt a koncert. Nyugodtan léptem a pódiumra, megköszöntem a tapsokat, azután a zongorához ültem. Emlékszem, Bach C-dur toccata és fugáját zongoráztam elsőnek. Azóta se vettem elő többé ezt a darabot. Mert, amikor játék közben fejemet kissé elfordítva letekintettem a nézőtérre, az első sor közepén megláttam Ginát. Ott ült sápadtan, halottsápadtan, szeme körül mély karikák, tekintetében pedig szerelem, rajongás, öröm és szomorúság s valami megmagyarázhatatlan, ijesztő tűz lángolt. Alig tudtam levenni róla pillantásomat. Óriási sikerem volt. Impresszióm még két további estre szerződtetett s én másnap mégis elutaztam. Szöktem a mult elől.

Mert másnap reggel én is olvastam a lapokban a megdöbbenő hírt: Gina borzalmas szerencsétlenség áldozata lett. Amint a hangverseny végén kiszaladt s az utca túlsó oldalára igyekezett, egy autóbusz halálragázta.

Ennyi a történet. Szomorú emlékem a világ legszebb városából. Ha akkor tilosat mutat a jelzőkar... Ostobaság. Sorsunk elől nem futhatunk... **Clementis Ervin**

Loggia della Signoria:
A sabin nők elrablása szobor főalakjai

FORDUL A KERÉK

Irta Lázár István

AZ ORSZAG
LEGMODERNEBB

**Rádió,
gramofon,
foto**

UZLETE

Nagykovácsy

BUDAI FÍÓKJA

XI., HORTHY MIKLÓS-ÚT 39

**AZ 1942-ES RÁDIÓK, ZENEGÉPEK,
FÉNYKÉPEZŐGÉPEK ÉS CIKKEK
ÓRIÁSI VÁLASZTÉKBAN.**

Tolmides, a rabszolga, megbotlott egy köben. A gyaloghintó megingott s csak egy hajszalon mult, hogy Caius Marcellus, a dúsgazdag főúr, le nem poty-tyant az udvar kövére. Éktelen haragra gerjedt.

— Hívjátok az udvarost!
— Kegyelem! — borult Tolmides a lábához.

Rossz kedve volt Caius Marcellusnak. Rákiáltott a szerencsés udvarosra:

— Korbácsold meg!
— Hányat verjek rá? — kérdezte a szerencsés óriás mély alázattal.

— Amennyit tudsz!
A szeges korbács megcsattant Tolmides meztelen hátán s már az első ütés után folygni kezdett a vére.

— Kegyelem!...
Két gyönyörű nő és egy férfi lépett az udvarra.

— Allj! — Caius Marcellus intett a szerencsének.

Kedveskedve vezette vendégeit az atrium felé.

— Mi az? — Valéria, a fekete szépség, a rabszolgára pillantott.

— Iféletet tartok, — nevetett Caius Marcellus.

A másik leány a rabszolga kinszenvedését mély részvétellel nézte.

— Ne bánts! — odafordult Caius Marcellushoz.

— Mit avatkozol bele, Junia? — kérdezte a szép, fekete lány.

Junia arcán legördült a könnycsepp.

— Ne bánts, Marcellus!

— No, jól van — mosolygott Caius Marcellus. — A kedvéért nem korbácsoltatom...

Odaszólt a szerencsének:

— Marduk! Tolmidest küldd el Junia úrnőnek.

Róma egyik híres medikusa vette kezelés alá a szegény rabszolgát. Három hét alatt fölépült s egy esztendeig becsülettel szolgálta a házat. Ekkor Junia visszaadta a szabadságát, megajándékozta és elbocsátotta. Tolmides az ajándékpénzen néhány kis gyűrűt vett és kereskedni kezdett.

Rufus, a vörös uszorás, Caius Marcellust a forumra vezette és a nagy csarnokban fennszóval kiáltozni kezdett:

— Tudja meg mindenki, hogy Caius Marcellus ezer aranyommal tartozik! Van-e valaki a jelenlévők között, aki vállalná és kifizetné adósságát?

Senki sem vállalta.

— Ma letelik a harminc nap s ha valaki az ezer aranyat nem fizeti ki helyette, hát akkor megvesszötetem Caius Marcellust, aztán eladom a rabszolgakereskedőknek, esetleg megölöm...

Caius Marcellus fásult, hideg arccal állt egy nagy pillér tövében. Tekintete közönyösen siklott el az emberek fölött, kik egy csoportba verődve beszélgettek róla.

— Hogy kerülhetett ide, hiszen dúsgazdag ember hírében áll! — kérdezte egy civis.

— Csak volt!

— Azt mondják, hogy kockán vesztette el a millióit...

— Sokat vesztett a kockán, az bizonyos, de ezt mégis kiheverte volna, — mondta egy fiatal polgár, — ha bele nem bolondul Valériába...

— Ki az a Valéria?

— Biz' az előkelő dáma! A tavalyi praetornak valami rokona, de hát azért szóba áll a férfiakkal. Caius Marcellust — amint mondják — ez a nő tette tönkre...

— Legalább szép-e? — kérdezte egy pénzváltó.

— Gyönyörű szép! Olyan fekete a szeme és a haja, mint az éjszaka. Azt hiszem, itt mindnyájan szívesen tönkre mennénk érte!

— Tudja meg mindenki, hogy Caius Marcellus ezer aranyommal...

— Tudjuk, tudjuk, hallgass már!

— ...tartozik és ha rokon, barát vagy más jószívű ember nem akad, aki helyette...

Nevetni kezdtek.

— Ez az uszorás megbolondult! — kiáltotta valaki. — Hát ki ad egy elkoldusodott patriciusért ezer aranyocskát?

— Mit tudhat?

— Semmit!

— Egész életében nem dolgozott... — Még számárhajcsárnak sem jó!

— Ha tégedet hajtana, mindenesetre bevalna...

— Hallgass te, vörös majom!

— Van egy kitűnő tulajdonsága: mi, kik itt vagyunk, együttvéve sem tudunk úgy inni, mint ő! Annyi márványporral kevert, pezsgő falernumit megivott, hogy...

— Nagy bolondot csinált, — kezdte ismét az a fiatal polgár, — de úgy kell neki! Junia, a Marcus Sulpicius unokahúga, aki teljesen árva lány, de van vagy ötvenezer solidus aranya, szívesen hozzá ment volna, neki azonban nem kellett, csak a fekete... No, megkapta a feketét! Pedig Rómában senkinek sincs olyan aranyszínű haja, mint Junianak...

Róma fölött a nap áldozni kezdett. Rufus fölkiáltott:

— Ötszáz arany az ára!

Lenevettek.

— Négy száz arany!

Megijedt, hogy Caius Marcellus a nyakán marad.

— Három száz arany!

— Három száz as-ért megveszem! — kiáltotta egy gazdálkodó.

— Rufus szikozódott.

— Kétszáz arany!

— Adod te alább is!

— Száz arany!

— Ötven aranyért megveszem!

— Ide vele!

Tolmides, a dúsgazdag ékszerész előlépett és lefizette Caius Marcellusért az ötven aranyat.

A vásárt bejelentették. Rufus átkozódva elment. Tolmides kurta, érdes hangon rászólt Caius Marcellusra:

— Kövess!

Caius Marcellus követte. Tudta, mi vár rá; tudta, hogy Tolmides ma megöli keserves kínhálállal.

Csak egyet sajnált, azt, hogy azt a fekete leányt igazán szerette. Ha Junia elvette volna feleségül, a nevét ma Rómában tisztelet övezné!

A circus Flaminius közelében egy szép, kis villa előtt megálltak. Caius Marcellus felhőrdült.

— Lépi be! — Tolmides rámondult.

Caius Marcellus belépett Junia udvarába.

— Itthon van Junia úrnő? — kérdezte Tolmides a kapustól.

— A virágos kertben van odahátra.

— Vigyázz erre a rabszolgára!

A janitor a kaput betette. Tolmides pedig hátrament a kertbe.

— Kegyes úrnő, Junia, üdvözöllek!

— Mi újság, Tolmides?

— Egy alázatos kéresem volna...

— Meghallgatom.

— Emlékszel-e, mikor Caius Marcellus halálra veretett s te megmentettél?

— Emlékszem...

Elhalványodott Junia. Szívét megrázta a régi szerelem.

— Meggyógyítottál, felszabadítottál, boldoggá és szerencsésé tettél. Ebben a kertben dolgoztam egy évig. Magam helyett most egy rabszolgát hoztam...

Junia mosolygott:

— Köszönöm, Tolmides, de van nekem rabszolgám...

— Fogadd el, arra kérék.

Hirtelen kiment és megfogta Caius Marcellus karját:

— Gyerel!

Ei is ment Caius Marcellus a kert kapujáig. Ott halásápadt lett és megvetette a lábát:

— Nem megyek!

— Megvesszötletlek!

— Olj meg!

Megfogta és betuszkolta a kertbe. Junia kinézett a rózsalugasból és föliskoltott.

— Caius Marcellus a te rabszolgád! — mondta Tolmides és eltűnt a kertből.

— Ó, Caius Marcellus, hogy így kell lássalak!

Caius Marcellus a szemére csapta két tenyerét és térdre vetette magát keserves zokogással:

— Junia!

Siratta régi szerelmét, tönkrement életét...

Junia remegő keze a zokogó rabszolga haját simogatta:

— Szeretsz-e még, Caius Marcellus...?

LELEPLEZETT FÉRJ

Irta Szentgyörgyi Ferenc

Házassági évfordulójukat ünnepelték. Otthon, kettesben. Az asszony kívánta, hogy vendégek ne legyenek, ez az este egyedül az övék, mint volt egy évvel ezelőtt, amikor megfogták egymás kezét. Szerették egymást. A férfi kissé fölényesen, leereszkedően, az asszony pedig törékeny szöke-ségében, huszonnhat esztendejével csendes odaadással. De megértették egymást.

Az otthonuk — két szoba-hall — kedves és intim.

Ez a puha fészkek jutott ezen az estén az asszony eszébe. Egy év alatt ugyan többször foglalkozott vele, ha megállt egyik-másik bútordarab előtt. Ilyenkor percekben át eltűnődött. Soha egy szóval nem említette neki, hogy hiába áll bekeretezve esküvői képük az íróasztalon, itt, ebben a lakásban, ő még mindig idegennek érzi magát. Csak azért, mert tudja, hogy azt a puha fészket nem az ő számára rendezték be. Ebben a kétszoba-hallban minden bútort, a festmények a falon, a csecesbecsék, a zongora, minden a — másakra emlékeztetett. A másik asszonyra, az ura első feleségére, aki egy nap eltávozott ebből a kétszoba-hallból, hogy néhány hónappal később ő lépjen örökébe.

Erről a másíkról, nem tudott semmit. Az ura sohase beszélt róla, ő pedig soha nem kérdezte. Ez a másik asszony azonban, — ez volt gyakran az érzése — láthatatlanul bár, de ott é az azok között a bútorok között, amelyeket annakidején, az ő izlése szerint válogattak össze, hogy végül is neki, az utódnak ajándékozzák. Volt idő, különösen házasságuk első hónapjaiban, amikor arra gondolt, hogy ki kellene cserélni ezeket a bútorokat, de aztán sebtében kiszámította, hogy erre a bútorcserére az ura jövedelméből nem futja. Maradt tehát minden úgy, ahogyan volt.

És most, házasságuk első évfordulóján, az ebédőasztal mellett, kettesben, amikor már a bóbítás szobalánynak kiöltözött kis szőghajú mindenestül leszedte a táányérokat, hirtelen, maga sem tudta volna megmagyarázni, hogyan és miért, feltolakodott benne a kíváncsiság. Az első után, aki egy évig az ura felesége volt.

A férfira nézett, aki az esti lapból a hadijelentéseket olvasta, aztán még egy kortyot ivott az előtte pirosuló burgundi borból és mintha önmagának mondta volna, csendesen így szólt:

— Tudod, Péter, milyen érdekes, hogy te sohase beszéltél róla... Mégis szeretném tudni, hogy... hogy ki is volt ő.

A férfi nevetett.
— Nagyon jó. Hogy ki volt ő? Hát asszony volt, amilyen te vagy.

Az asszony tagadóan intett fejével.

— Nem, — olyan nem lehetett, mint amilyen én vagyok.

— Már aztán miért nem?

— Csak azért, mert, ha olyan asszony volt, mint amilyen én vagyok, akkor miért váltatok el?

— Na, igen, igen — felelte zavartan a

férfi — én nem úgy gondoltam. Csak azt akartam mondani, hogy ő is asszony volt. De persze egészen más, mint amilyen te vagy.

Kis szünet után az asszony megkérdezte: — Szőke volt, vagy fekete?

A férfi összehúzta szemöldökét, mintha emlékei között kutatott volna, aztán vontatottan felelt: — Nem. Nem volt ő se szőke, se barna. Bronzvörös színű volt a haja és ha néha, jókedvében megrázta fejét, a hajából különös illat áradt. Tudod te, milyen illata van az ámbrának?

— Nem tudom — válaszolta az asszony nyugodtan.

— Hát igen — folytatta a férfi — ámbrailat áradt hajából, amely annyira, de annyira illet hófehér vállához.

Az asszony felézett.

— Hófehér volt a válla?

— Az. Mint az alabástrom.

— És a termete? — kíváncsiskodott tovább az asszony.

A férfi szeme megcsillant és most már folyékonyan mondta:

— Magas és karesú. Hódításra született. Mint ahogyan hódított is. A férfiak — fiatalok, öregek, akik közelébe jutottak, többnyire elpusztultak. Démon volt ez az asszony, fiam, démon és éppen ezért annyira más, mint te vagy. — Nna, most már tudsz róla mindent.

Kis csend terpeszkedett közük.

Aztán újra megszólalt az asszony:

— Amióta, feleséged vagyok, találkoztál vele?

— Nem. Nem is láttam.

— Hírt sem hallottál felőle?

— Hírt? Hát, tudod, mindig akadnak emberek, akik híreket hoznak nekem — róla. Engem, persze, nem érdekel. Így tudom, hogy még szebb, mint volt. A férfiak törrik magukat érte. Mondták, hogy valaki a halálba is ment miatta. — Nna, elég volt, ne beszéljünk többet róla.

Nem is beszéltek. Legalább is ezen az estén nem. Megcsókolták egymást és mentek aludni. A férfi néhány perccel később már hortyogni kezdett, az asszony pedig belebambult a sötétségbe és egy bronzvörös démont látott maga előtt. Nagysokára aludt csak el és álmában az idegen nőt felváltotta egy másik asszony, akinek színtén bronzvörös szímben illatozott a haja, az arca festve volt és hegyes körmei pirosoltak. Mélyen dekoltált estélyi ruhát hordott, cigarettázott és ahol megfordult, állandóan magán érezte a férfiak hódoló, tolakodó tekintetét.

Amikor ebből a különös álomból felébredt, az álom benne élt az agyában. Mint ha nem is álom lett volna, hanem valóság.

Lefeküdt, mint halkszavú kis asszony és és felébredt, mint démon.

Mert az is lett. Ha az urának démon kell, hát ő az is tud lenni. Megfestette a haját, belakozta a körmeit, a parfümjének ámbra illata volt és merészen dekoltált

Szeretlek

Nevethetsz... nevethetsz... nevethetsz...

Engem újra most kinevethetsz, mert szeretlek... szeretlek... szeretlek...

Milliószor csak téged szeretlek...

Csókolhatsz... csókolhatsz... csókolhatsz...

Mindig valaki más csókolhatsz,

betegem... forrógn... lázasan...

Akkor is szívem veled van!...

Ölelhatsz... ölelhatsz... ölelhatsz...

Karoddal mindig más ölelhatsz,

és nevezhetsz ostoba bolondnak,

butának... rossznak... gonosznak...

Átkozhatsz... átkozhatsz... átkozhatsz...

Engem soha meg nem változtatsz,

milliószor csak téged szeretlek

azért, mert én szeretlek... szeretlek...

Szekszárd Molnár István

estélyi ruhájában, ahol megjelent, a férfiak hódoló serege vette körül. Unta ezt a köréje sereglett férfigalériát, gyűlölte az estélyi selyemruháját, amely megmutatta, hogy neki is alabástrom-fehér a válla, a háta, unta, szörnyen unta és fárasztotta a démoni élet. Mindegy. Meg kellett mutatnia, hogy ő ezt is tudja.

És bronzvöröshajú démon volt addig, annak a napnak délutánjáig, amikor demutáltak neki egy asszonyt, aki hasonlított a töltött galambhoz. Vizenyös szemével állandóan pislogott és ha nevetett, megmutatta valamennyi — aranyfogát. Ő csak nézte, nézte, nem is tudta, hogy bosszankodjék miatta, vagy nevéssen rajta, azon az asszonyon, akinek platinaszőkére festett hajáról már lepokott a festék és aki annak a férfinak a nevét viselte, akihez tartozik most ő. Félóráig volt csak a társaságában, aztán nem bírta tovább. Rohant haza. Jökedvűen lépett be az otthonába, selyemruháját belevágta a szekrény sarkába, az arcáról lemosta a festéket, szájaszéléről a rúzsot, felkapta magára az elhanyagolt pongolyát, kiment a konyhába és kivette a kis parasztlány kezéből a pecsenyesütőt. Ő csinálta a vacsorát. Amikor az ura megérkezett, ott találta a konyhában, kipirultan, jókedvűen. Az asszony a vacsoránál pompásan érezte magát, arcára derű telepedett és amikor vacsora után az ura feléje nyújtotta a cigarettatárcáját, hogy gyűjtson rá, nevette elutasította:

— Elég volt belőle.

— Talán nem izlik? — kockáztatta meg a kérdést a férfi.

— Nem is izlett soha — hangzott a határozott felelet.

Csend terpeszkedett közük.

És az asszony, anélkül, hogy ránézett volna az urára, könnyedén, mintha csak most jutott volna az eszébe, mondta:

— Ma találkoztam a volt feleségeddel... Csak ennyit mondtam.

A férfi köhintett egyet-kettőt, sűrűn szíptantott cigarettájából és tudta, érezte, hogy megbukott. Hogy a hazugságot most fizetni kell. A fizetséget nyomban meg is kezdte azzal, hogy mielőtt lefeküdt volna, elővette az asszony rózsaszínű kis papucsát és amit egy év alatt soha meg nem tett, most meglátta: a papucsot, a kis cseléd helyett, ő állította a felesége ágya elé.

VÁSZON
FEHÉRNEMŰ
KELENGYE

Möster
IV. VÁCI-UTCA 1.SZ.

DIVAT ÉS KÉZMUNKA

Csau-csauszínú
délutáni selyemruha

Fekete velúrszövet-kabát

KATZERNÉ-ÉS BINARI-SZALON
EREDETI MODELLJEI

Kékrokaszínú angorakosztüm

Fekete délutáni kosztüm

Szürke-barna sportruha

Elegáns fekete kabát

Dr. LÁSZLÓ I-NÉ
SZALONJÁNAK
MODELLJEI

Fiatalos szürke télikabát

Fekete selyem színházi ruha

Szürke angoraruha egész napra

Fekete-szürke vacsorázó selyemruha

Zöld angoraruha egész napra

Csau-csauszínű elegáns délutáni ruha

Fekete velúrkabát krümerrel

»SUSETTE«
SZALON
MODELLJEI

Szürke átmeneti kabát nutriával

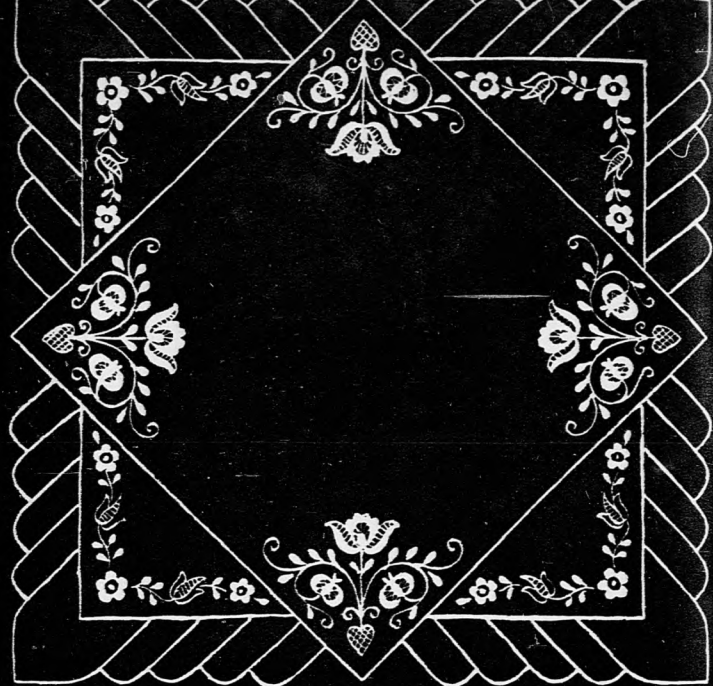
BEMUTATJA
A TULAJDONOSNŐ
KULICKO ILONA

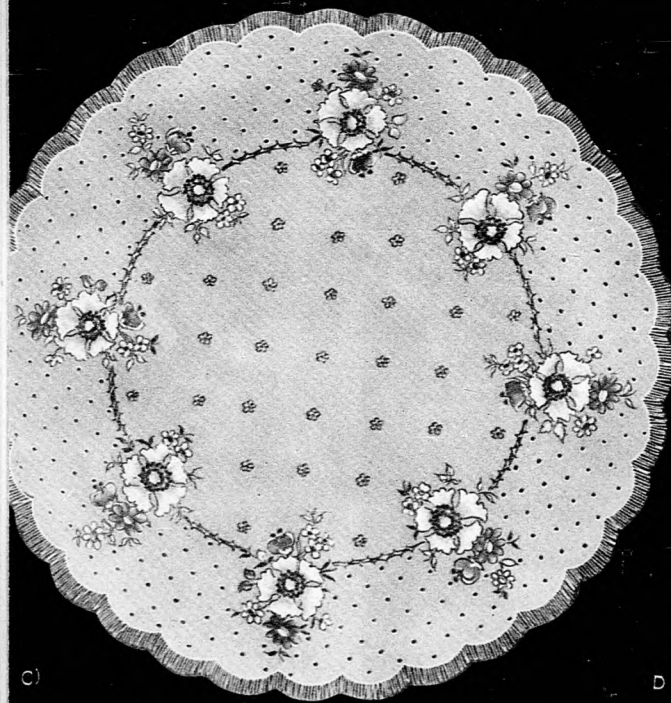
Fekete romain színházi ruha

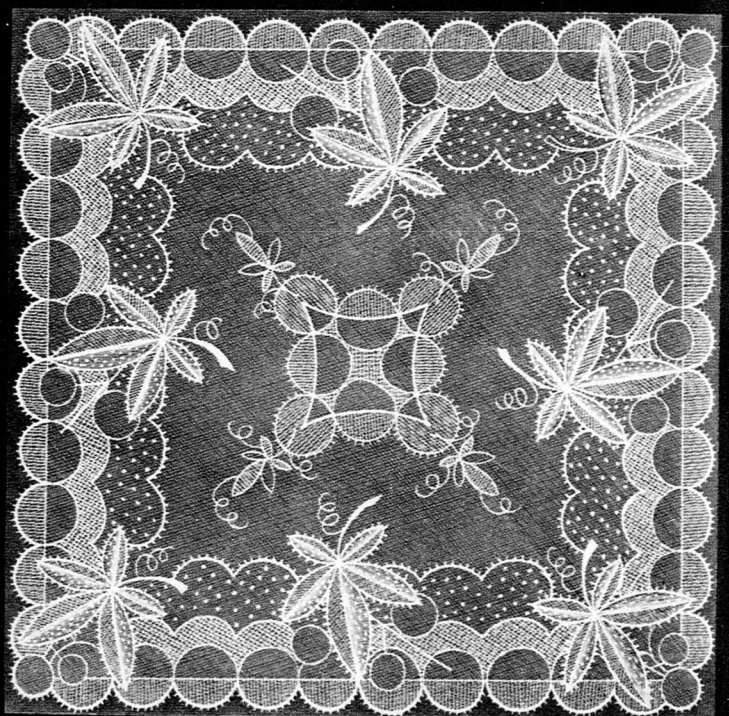
A)

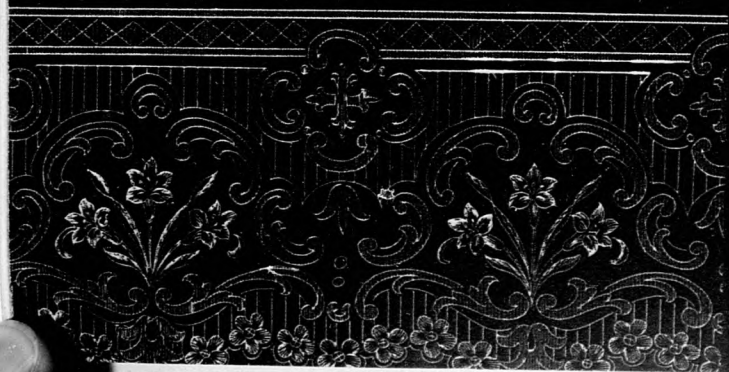
B)

C)

D)

- A) Színes hímzésű terítő. Fehér pamutvászonra előrajzolva 90x90 cm. méretben. Ára P 6.60. Szűrőablonya 2 pengő. Hímzéséhez gyöngyfonál 1 matring 39 fillér.
- B) Színes hímzésű terítő. 90x90 cm. méretben. Fehér pamutvászonra előrajzolva P 6.60. Szűrőablonya 2 pengő. Színes gyöngyfonál matringja 39 fillér.
- C) Ekrü tülfterítő 100x100 cm. méretben előrajzolva 6 P. Hímzéshez kevert színes berliner-fonál 1 matring 18 fillér. A szélére 8 cm-es rojt métere P 1.20. Szűrőablonya 3 P.
- D) Tülfterítő. Ekrü alapon zöld és aranybarna több árnyalattal készítjük. 100x100 cm. méretben előrajzolva 6 pengő. Kidolgozásához gyöngyfonál matringja 36 fillér. Szűrőablonya 3 pengő.
- E) Oltárterítő. Fehér tüllre 60 cm. szélességben előrajzolva métere P 8. Szűrőablonya 3 pengő. Fehér és sárga árnyalatban készítjük mulinéselyemmel.

IZSÁKY MARGIT

Ez az, amit viselünk!

ILLUSZTRÁLVA A DIVATKÉPEKBEN

Legyünk tisztában vele, — kétéltű divat van. Az, amelyet hirdet a divatipar szipal-dobbal és az, amelyet viselünk.

Minden évben felbukkannak divatszörnyetegek, raffolások, tútdiszítések, egzotikus szabásformák, melyek csak papron szépek. Legfeljebb a színpadon, nádszalkarcsú színésznők világszép természetén, még pedig olyan színésznőkön, akiknek a legeslegebb, legrágább, legdivatosabb szalon dolgozik.

Ez a ruha öncélúvá lett valami, művészi écsüsteljesítmény. Csak éppen nem hordható. Ilyen volt tavaly a testheztapadó hosszú kazak. Mindenkinék tetszett. Csodaszép volt — a bemutatón. A nők megnézték, csodázták, elismerőleg bólogtattak a kazakos runakötemények felett. És senki se rendelte meg.

Vannak viszont ruhák... divatgondolatok, melyek egyszerre felbukkannak a szemükből. Viselik, divatosakká lesznek — pedig egyetlen egy divatlap se közli őket. Ilyen volt például hat-hét év előtt a törötborszínű szövet. Az a bizonyos feketefehér, aprósan szőtt fűjszövet, — kizárólag csak kosztümöt csináltak aztán belőle — egyszerre, hogy s hogy nem, mindenki egyben szatadgált. Praktikus volt — tényleg — és hozzá csinos. Vagy itt van az a bizonyos kabát alá való kosztümruha, a világ egyetlen divatlapja sem közöli ilyet, mégis minden nő ruhátárában van legalább egy díszpeldány belőle. Sima szoknya, harangos, vagy kicsit berakott, hozzá kurta, béletlen kabátkaformájú valami, amely alá fehér vagy színes mosóselyembőlűt illik viselni. Ki ne ismerné ezeket az elnyúzatatlan, elhordhatatlan, aztán megint csak egy új slusszal újjá varázsolt kiskosztümöket?

Jó gondolat volt az, amikor végszóra, minden nő kihajította a kosztümkabátja nyakára a blúzgalldéját. Évekig dehogyan telték volna! Az olyan iparoslegényes volt, a kihajított blúzgalldé... és nyolcvanhatkötös nagymama is kacér kis pubigalderban korzózott. Miért? Csak az Isten tudja. Azt hiszem, ilyenre mondta Hamlet: Gyarlóság, asszony a neved.

Az a bizonyos új ruha, melyet tölre szivdobogva és nagynehezen mégis csak megcsináltak, a lehető legjobb selyemből vagy szövetből legyen. A legrágábból, amelyet csak a pénztárcánk megbír. A téli ruhán nem takarékoskodhatunk.

Mutatós, de olcsó szövet, kisvarrónó, aki egészen jól megcsinálta a nyári teniszruhát — ablakon kidobott pénz.

Es mielőtt az új ruha felett döntünk, nézzünk a tükrőbe és nézzük meg a leghegyesebb nyelvbű barátónk szemével magunk. Azért nem kell elkeseredni...

Még valamit: soha se hagyjunk magunkradspatúnai divatszínéket, ha legfeljebb két számbajóhető ruhánk van — a barna, a sötétkék, a fekete örökké divatszíné. — Isten mentsen meg mandula-zöldben járnai állandóan hivatalba, mindig-ugyanabban a bódó ruhában vízítbe menni és műtársárga selyemben viritani egész szezonban a színházban.

Csak azért, mert a Kovácsnének is olyan van, még nem ok, hogy én pont ugyanolyan csináltsanak. Pláne, ha a Kovácsné húszötötves barna, én pedig... hu... már csak segítségül vagyok szöke és el-múltam harmincnyégy éves.

Egy sima, egyszerű, jólszabott ruhában sohasem csalatkozunk.

Es végeredményben: ez az, amit kell viselnünk!

RUHA-KALAUZ

A divatoldalon három ideális őszi-téli divatújdonság, átmeneti kosztüm, elegáns kabát, délutáni ruha. A kosztüm kékróka-színű vástag és puha angóraszövetből, egészen újszerű a duplasorosán gombolt kabát, két bevágott zsebbel és dús kékróka gallerral.

A kabát fekete velúr Léda szövetből, húzott kékróka gallerral, kimonoszabású ujjal, derékban alig észrevehetően ráncolt. Akinek nincs pénze kékrókára és meg akarja csináltatni ezt a szép kabátot, tegyen rá bármilyen magasszálú szőrmét. Ugynevezett elegáns kabát, délelőt, bevásárlásokhoz tehát nem viselendő.

A csau-csau színű — ez az új divatszín, rőt-sárgás-terakotts árnyalat — selyem ruhát nem lehet előtérbe ajánlani, a jazonja olyan ötletes és mégis egyszerű. Váltban sűrűn húzott, az ujjá kényőken alul ér — vigyázat, ez a legújabb! — a hátán gombolódik, oldalvarrásból indul ki a hátul megköthető öv, a szoknyán közepén, valamivel a derékvonal alatt ék-alakban sűrű hűszálatban van beléüllesztve. Feketéből, sötétkékből is szép.

A második oldalon elsőnek egy, az ideai jellegzetes nyakkivágást prezentáló fekete kosztümöt látunk, két hatalmas ezüst-róka-zsebbel, fekete posztópjánt gombolódik a zsebre, egybeszaba az övvel. Fialatos az ezüstsűrke és négerbarna összeállítású ruha, sokrészesben szabott szoknyával és rendkívül elegáns a fekete télikabát hatalmas ezüst-róka-gallerral; az idén nem viselnek perzsát a télikabátokon, hanem ezüst-róka. Megint csak fiatal lánynak való a katonásan szabott sűrű angol télikabát, szorosan záródó nyakkal és kis nutriagallerral. A sűrű és a borna ismét nagy divat ezen a télen. A denevér-űj, a japánzabású délutáni ruhákon divatosabb, mint valaha, de ezt csak nagyon jó szabónó tudja megcsinálni. Az utolsó sűrűke angórától készült kapucnis ruha a nagy zsebekkel ötletes és nagyon jól öltöztet. A kapucni beltről csau-csau színnel bélelve, ez a kalappólló ruha, ha kabátot húzunk, a kapucnit vagy kint hagyjuk a kabát vállán vagy felszűszük. Szobában a kapucni a ruha vállára kerül.

A harmadik oldalon az első: fekete selyem kiséstélyi, vacsorázó, színházbaráti ruha sűrűke felsőrészel, melyben kézzel hímzett fekete gyöngyűpettyek vannak. A következő két ruha bármelyike jónyeremény, olyan jó, kihasználható, egyszerű és aivatlán. A zöld angóra-ruha az, amit a német Alltagskleider-nek nevez, vagyis reggeltől-estig lehet benne szaladgálni, mindig csinos, kedves dísznőbörzsjak, kis csatokat csatolják le a két váll-leffentűt. A srégen szegőzött csau-csau színű angóra-ruhának minden díszje a szegőzés és mégis, aki nagyon elegáns akar lenni, nyugodtan csináltassa meg ezt a ruhát, amilyen egyszerű, olyan nobilis, nagyon alu. Fekete velúr-Léda szövetből készül ez a divatos délutáni kabát, a felsőrésze, ujjá perszaprémét utánzó krümerből. A sűrűke és a barna szín kombinációja ismét a sima átmeneti kabát, a szövet ezüstsűrűke, nutriaprém van rajta. Nagyon jó varrónó szükséges a legutolsó, feketeselyem vacsorázóruhához, különlegesen ráncolásának a technikáját csak jó kéz érti.

Úri társaság

A Kormányzó Úr a Nemzetvédelmi Kérszettel tüntette ki Ferenczy Károlyt, a kitűnő színészt.

Himen-hírek

Mészáros Margit polg. isk. tanárnő szegedi kedves előfizetőnk és Eszes Ferenc gimn. tanár házasságot kötöttek. — Balogh Gábor a fűzesahonyi róm. kah. templomban vette oltárhoz Antal Ilonát, lapunk hűséges előfizetőjét. — Tokár Júlia rimaszombati kedves előfizetőnk és Jancsó Lajos miskolci mív. tiszt a rimaszombati r. k. plébánia-templomban esküdtek örök hűségű. — Szender Mária okl. tanítónő szarvasi hűséges előfizetőnk és gávai Gaál József tűzifanagykereskedő házasságot kötöttek. — Rácz Mária kedves előfizetőnk Hódmezővásárhelyről eljegyezte Gyiffkó István vasgyári tisztviselő, Diósgyőr-vasgyár.

A közismert SEMLER cég mindennemű finom szöveteiben ma is nagy a választék.

Új kismagyarok

Dr. Móra László budapesti gimnáziumi tanár és felesége Antal Margit örömmel tudatják, hogy kislányuk született, aki a szent keresztiségben Margit, Ildikó nevet kapta. Keresztszülők: dr. Móra Bertalan pénzügyi fogalmazó és neje Andrássy Izabella, Rimaszombat. — Eötvös Pál és neje, Szatmárnémeti, boldogan értesítenek, hogy házasságukat kisleánnyal áldotta meg az Ég, akit a szent keresztiségben Mária, Gabriella névre kereszteltek. Keresztszülők: Kerkey György csendőrfőtörzsmester és neje Horváth Rózsi. — Dr. Prinzing János szatmári ügyvéd és felesége Szeibert Ella örömmel tudatják, hogy másfél éves Laickájuknak öcsikéje született, aki a szent keresztiségben János nevet kapta. — Jákfai Gömbösné Csordás Etelka sarkadi községi tanítónő kedves előfizetőnk örömmel közli, hogy unokája született, akit a szent keresztiségben Éva, Ilona névre kereszteltek. Szülők: jákfai Gömbös Endre és neje Nauratil Ilona. Nagyszalonta. Keresztszülők: jákfai Gömbös Györgyike V. éves tanítónőjelölt és Takácsy Károly, Sarkad.

HELLER FRIGYES női kalap finom, elegáns, olcsó. Bpest, VII., Csányi-u. 12.

Üdvözlét előfizetőink köréből

Héczy Lajosné nyug. törvsn. elnök neje a gyönyörű Borszékfürdőről, Gombás Tiborné főmérnök neje Siofokról, Orbán Jakabné és Orbán Margitka zöldrekesztes védőnő Tusnádfürdőről és Parádról, Asztalos Irénke tisztelőnő Kolozsvárról, dr. Németh Istvánné Nagyváradról, Istváné Debrecenből kerestet fel üdvözlő soravaival, amit szívből viszonzunk.

In memoriam

Néhai Dulin Károly királyi közigazgató özvegye, szül. Keller Augustia, életének 86. évében Budapestben elhunyt. Dulin Elek miniszteri tanácsos, a miniszterelnökség sajtóosztályának helyettes vezetője édesanyját gyászolja a megboldogultban. Gyászában mély részvétellel és őszinte együttérzéssel osztozik a magyar-újságíró-társadalom.

Nemesmiliticsi Mandics Béláné, született Buzáth Margit, lapunk melegsívű barátja és pártfogója, életének 46. évében, boldog házassága 22. évében Máramaroszigeten visszaadta nemes lelkét Teremtőjének.

11.
HALOTT A VIZVONALBAN

Valahogy azt éreztem, hogy ebből a fogóból nem juthatok ki élve. Ostobaság! Mennyi kalandot átéltem, mennyire kitapultam az emberekkel való bánásmódot s most itt, ez a csavargó bánjon el velem? Tudtam, hogy Bosten hajítani fogja a kést. Lehetetlen kitérni előle ilyen csekély távolságból. Éppen ezért... én is Bosten felé léptem. Bosten kezében a kés lassan csúszni kezdett. Pillanat s már a pengéje hegyét fogta. A dobás most már bekövetkezik, mégpedig alulról, a hasam felé...
— Utóljára mondom, tegye le azt a kést, — ripakodtam rá s már tudtam, mit fogok tenni. Pillanatig sem várhattam. Még egyet léptem, hirtelen leguggoltam. Ez a guggolás zavarba hozta Bostent. De szintén csak egy szemvillanásnyi időre. Láttam forogni kezében a kést... s nagy meglepetésemre Bosten, mielőtt dobhatott volna, teljes hosszában orrabukott! A kés csattanva vágódott egyik ágy tartóoszlopának s az acélon pengve tört ketté. Most végezhettem volna a fedélzetmesterrel. De mást határoztam. Elugrottam fölötte, kiléptem az ajtón, egyenesen a kabinomba rohantam, magamhoz vettem egy revolvért, lólhalálában visszatértem a hajó ele-

jére és odaszóltam az ott várakozó matrózoknak:

— Fiúk. Azt akarom, hogy senki meg ne tudja, mit tettemek. Bostent sem fogom feljelenteni. Most azonnal szétszédelni! Mindenki a helyére!

Az emberek nagyot néztek s eltűntek. Berúgtam az ajtót. A hálólhelyen nem találtam már senkit. Bosten eltűnt. Mikor kijöttem, majd belébotlottam. Átkozott sötét volt, de azért láttam, hogy a fedélzetmester lefelé jön az első horgonyfedélzet lépcsőjén. Megragadtam és behajítottam a kabinba. Mielőtt magához tarthatott volna, lekentem neki két hatalmas pofont.

— Most aztán beszéljünk, maga vadállat. Mit kerestett a horgonynál? Bosten nem válaszolt. Most már ököllel vertem az arcába.

— Az inas... az inas... bedobtam a tengerbe. Az inas... elrántotta a lábamat, Az ágy alól...

Már mozogtam, hogy riadót üvöltsek, de Bosten elém lépett.

— Késő. Az inas még itt, a kabinban... meghalt. És most vigyen a parancsnokhoz.

— Bosten, maga vadszamar, most idehall-

gasson, — szólaltam meg. — Embereinek megmondtam, nem teszek jelentést arról, ami itt történt. A kisujjamat se mozdítom meg maga ellen. Még a gyilkosságáról sem szólok, mert tudom, hogy van valaki, aki a halálánál is irtózatosabban fogja magát megbüntetni.

Bosten villámgyorsan a saját háta mögé nézett...

— Nem ott van, Bosten. A maga bírája láthatatlan. De maga néha mégis látni fogja...

— Ki az? Kapitány... könyörgöm, mondja meg... s utána cresszen belém néhány golyót. Ki az... ki az?

— Az inas, Bosten. Akitől maga elrabolta az életet s a vízbe hajított. Volt már egy ilyen esetem. Ha maga igazi tenгерész volna, tudhatná, hogy meggyilkolt embert sohasem szabad a horgonyfedélzetről a vízbe dobni. Mindig csak a hajóközépről...

— Miért nem... mondja, miért nem?

— Lássá, miféle vacak egy tenгерész maga. Azért nem, mert a horgonyfedélzetről a tengerbe dobott halott bennemarad a hajó csavarja által vert vízvonalban! A víz addig forgatja, hozzá a hajó után, míg fel nem puffad. S ha felpuffadt, csak akkor szakad ki belőle a lélek. Négy nap mulva az inas meg fogja kísérteni magát! Meghúzza a haját, megráncigálja a nagy lábujját. Sohasem szabadul már tőle. Csak akkor merül el a halott, ha négy napig egyfolytában imádkozik érte. Akkor a vízvonal elereszti. Kellett ez neked, te ökö?

Ezzel felálltam, zsebvégvágtam a revolveremet.

— Ha arról, ami itt történt, csak egy mukkot is megtud a kapitány, tudom a módját annak, hogy az inas hetekig a vízvonalban maradjon! — mondtam még s egyszerűen faképnél hagytam emberemet. Felballagtam a hidra.

— Mit csináltak maguk a hajó elején? — Egy kis vizsgálatot tartottam abban a mocsokfészekben s ez felverte a hangyabolyt, — válaszoltam tetetett nyugalommal. — Hogy állunk?

— Azt hiszem, jól. Kiszaladtunk a gyűrűből. De a vízzel baj van. Majdnem az egész elfolyt.

— Majd fogunk egy hajót, amelyen épek a viztartályok, — morogtam.

— Én is ebben reménykedem, — morgott vissza Packross. A hajó vízfelügyelőjévé egyébként kitűnő és fiatalabb hadifoglyunkat neveztem ki.

— Felügyelője vagyok olyasvalaminek, ami nincs, — csicseregte a leány jókedvűen.

— A feketekávéfőzést ezennel leállítjuk, a szakácsnak naponta csak vízcöppeket szabad elhasználnia. Mi férfiak majd megpróbálunk tengervizet inni. A szűrőgépeket helyezzék működésbe. Tudom előre, hogy ez a folyadék élvezhetetlen s második napon valamennyien gyomorkatarrust kapunk tőle... de megpróbáljuk. Háttha a második napon utunkba téved valami hajó...

— Meg ne próbálják még egyszer, hogy becsapják hozzám az ivóvizüket — mondotta Pat kedvesen. — Tudok mindent. A kabinajtóban álltam, amikor maga — és rám mutatott, — majdnem összeverekedett Schlothimmel. Őnt is láttam parancsnok, amint elhozta a palackját. Mire való ez? A nők sokkal többet elbírnak a szenvedésekből, mint a férfiak. Hát majd csak meglezsek én is valahogy. Ma délután Bosten is hozott egy üveg vizet. Rá volt írva a mellékelt cédulájára: — az én kis angyalkámnak hoztam... az én kislányomnak... az én kis drága életnek. S a

Gütermann
Gépsejtem

AZ • IGAZI • HERNYOSÉLYEMFONAL

bandám holnapról kezdve nem iszik vizet. Csak akkor, ha meggyőződünk, hogy Mary kislányom el van látva. Mr. Packross, ezt az irkafirkát az imakönyvem legszébb lapjai közé tettem.

— Ha majd a veszély elmúlt, küldje be hozzám azt a Bostent, — folytatta a gyantulan Pat, — a nap egy bizonyos órájában játszani engedem a gyerekekkel. Vicces eset, hogy egy segédcirklónak az állandó és legnagyobb gondja egy csecsemő... szegény kis Mary, ugyancsak hamar szokik hozzá a katonaelethez. Tudja, mennyit kacagott, miközben az ágyuk dörögtek? Elvezi a pokol lárámját. Hová tart, barátom?

— Megyek aludni, — válaszoltam s a keserűség fojtogatta a torkomat. Bosten miatt. Lehet az életben többért ember, mint ez? Tettetársnak éreztem magam az inas elpusztításában. El is határoztam, ha Bosten nem mutat megbánást, biztos vizeken kutyául elbánok vele.

Ahogy hátrafelé ballagtam, mintha a hajóron egy embert láttam volna állni. Ide-oda ingott, néha lehajolt, néha magasra emelkedett. Irtózatosan gyánúm támadt. Lassan megközelítettem az árnyalakat.

Nem tévedtem. Bosten volt.

Döbbenet figyeltem. Hatott a hazugságom! Bosten magabaszívta a régi korok sötét századaiból származó legendát, amin már annyian rémülődtek, ami oly sok embernek rontotta meg az éjszakáit. *Halott a vízvonalban...* Bosten eléggé egyszerű ahhoz, hogy lelkiismeretfurdalásai felülke-rekedjenek rajta...

Egészen közel siklottam hozzá az ágyúk, kötélsomók, aknák s ezerféle más holmi között. Láttam, hogy Bosten mereven néz a vízbe, majd kibukik a korláton, annyira előrehajol... a csavarok mély, sustorgó zúgással dolgoztak s a vízvonala sötétben is messzire látszott nyílegyenes vonalával. A vízvonala szinte vérvörös volt a tenger-vízet megtöltő ázalagok sokaságától.

— Igen... a te véred... annyi véred volt, gyerek? — tördelte Bosten, — hát miért kaptad el a lábamat? S én miért voltam olyan bolond, hogy le akartam szúrni a világ legjobb emberét, a legjobb pajtásomat? Hej, Jean, — így hívták életében a kis francia-martiniquei félvér inast, — hej, Jean... több eszed lehetett volna...

Aztán a Miatyánk néhány szavát mormolta a vén betyár.

— Látlak, Jean — csattant hirtelen a hangja. — Látlak! Lát-lak! Irgalom Istenere kérlek, tűnj el, Jean! Láttam az arcodat fölfelé fordítva s egyenesen rám nézted! Jean... hiába inádkozom?

Bosten térdreborult s összekulcsolt kezeit magasba tartotta.

— Jean, ne bolondozz, ne vigyorgj! Holnapra megtanulom az egész imát. De most, Jean... elmondom százszor is az első két mondatot, amit tudok s amit benemhagyott anyám emléke...

Rémülten menekültem a helyszínről. Orvos kellene ennek az embernek, hiszen idegösszeomlás előtt áll. Eszembe jutott, hogy én lehetek az, aki majd annakidején meggyógyíthatja néhány szavával! Ha én most odamennék, hozzá s azt állítanám, hogy Jean kicsavarodott a vízvonalból s elmerült örökre: Bosten azonnal rendbekerülne.

De miért már most?

Nos, itt hibáztam el a dolgot. A Bosten eset nem túrt halasztást. Sajnos, az ember a tengeren soha sem lehet eléggé óvatos. Annnyiféle jár, annyiféle kreatúrával találkozik, hogy az emberi lélek lelegréjtet-

tebb mélységeibe éppen az örökös változások miatt nem láthat be.

Itt hibáztam én is. Bosten egy pillanatra se szabadott volna magára hagynom.

Ehelyett azonban visszasetáltam a hajóközépre s mikor Paték szobájából gyerek-sírást hallottam, benyitottam hozzájuk. Együtt találtam a társaságot, a leányt, az anyját, amint az ágyban rugkapalódzó gyereket babusgatták. Ott ült maga Packross is és jókedvűen cigarettázott.

— Üljön közeink — nógatott a kapitány — s ha már nem ihatunk, mert az alkohol csak növeli a szomjúságot, minél többet dohányozzon. Ez segít.

Holnap, ha nem találkoznánk hajóval, délnyugatnak fordulunk — magyarázta Packross. — Van az óceánban, innen vagy nyolcszáz mérföldnyire egy érdekes sziget. Négy tengeri szakértő munkájából ókumláltam ki ezt a szigetet. Az egész nem nagyobb egy négyzetmérföldnél, de állítólag számos forrás van rajta. A helyzeti adatokban van vagy kéttized foknyi eltérés, de ez nem számít, mert a tévedést három óra alatt behajózzuk. Ennek a szigetnek a bérére adjon mindnyájunknak egy-egy pohár vizet, Pat, aranyos hadifoglyom.

Dühödten néztem Packrossra. Mi ez, már ő is udvarolni kezd? A kapitány észre vette sanda dühömet.

— Egy hét múlva azt hiszem, szerelmet vallok magának, gyermekem — folytatta. Most már láttam, hogy ugratni akar. Eppen valami újabb ádázsgon törte a fejét, mikor anélkül, hogy kopogtak volna, feltárult a kabin ajtaja és egy torzonborz vad alak lépett be.

Bosten volt, de milyen állapotban!

Mocskos, véres, fésületlen, a lábai remegnek, a két majomhosszú karja görcsösen görbült s mindkét kezében kés!

Senki sem bírt mozdulni a meglepetéstől. — Mást... határoztam — fordult felém a jövővény —, a... halott tényleg forog... oda akarok feküdni én is... de a gyerek... a gyerek... is velem jön!

Packross volt az egyetlen, aki a bejelentésre ülve maradt. Szivarra gyujtott.

— Álljanak félre — szólalt meg egészen nyugodt, halk hangján.

— Mi van, Bosten? Hogy mert maga ide belépni anélkül, hogy engedélyt kért volna? Hatnapi magánzárka, naponta négy órai guzban. Köttesse össze magát valamelyik csavargó társával és vettesse magát a 176-ik kabinba. Most elmechet. A büntetés rettetes volt!

— Maradok — válaszolta Bosten s meglóbálta a késeit. — Meghalok, de a gyereket magammal viszem!

— Ötig számolok, Bosten. Ezalatt eldobja azokat a szemeket a kezéből, bocsánatot kér a disznóságért s eltűnik innen. Megértette?

— Kapitány...

— Egy... kettő... három...

Megmozdultam, de Packross, aki még mindig nyugodtan ült és szivarozott, egyik zsebreavágott kezével sem mozdult, futó pillantást vetett felém. Ez a hideg, acélfényű pillantás megmerevített.

— Négy...

— Kapitány...

— Öt...!

A hang még a Packross gégejében volt, mikor hatalmas dörrenés csattant Packross zsebéből villámgyorsan repült elő egy kis fekete pisztoly. Bosten már az első lövésére elejtette a késeket s a gyomrához kapott. Pillanat múlva még egy dördülés... és Bosten összecsuplott.

Segítségére akartunk sietni. — Mindenki a helyén maradjon — rendelkezett halkan Packross. (Folyt. köv.)

Átütő sikert aratott

a társaságban és a színházi világban egyaránt a

HORMOCITH „B”

A száraz, érzékeny arc bőrnek erről a szenciációs és speciális krémjéről, nemcsak a társasági dámák, de a színésznők is a legnagyobb elragadtatással nyilatkoznak:

HONTHY HANNA:
Sokat vártam, de még többet kaptam a Hormocith „B”-től. Száraz bőrre valóban nélkülözhetetlen!

MEZEY MÁRIA:
Vége egy krém, amely nappalra és estére egyaránt remek. Szenciációs-nak tartom!

TOLNAY KLÁRI:
Rövid idő alatt nélkülözhetetlen lett számomra ez a „krém csoda”. A legmelegebben ajánlom!

TASHADY MÁRIA:
Rekordteljesítmény! A Hormocith „B” egy hét alatt meggyógyította az arc bőröm szárazságát.

BORDY BELLA:
Nagyszerű! Páralán! Egyedülálló! El vagyok ragadtatva tőle!

KISS MANYI:
Csak gratulálni tudok! A Hormocith „B” hatása igazán frappáns!

SZONDY BIRI:
Egyetlen nap alatt megszüntette az arc bőröm húrosodását! Minden elismerésem a Hormocith „B”-nek!

ANIA SULI:
Valóban páralán! Szerintem egyetlen nő sem nélkülözheti a Hormocith „B”-t!

Asszonyom! Ne szenvedjen ön sem a száraz arc bőrre miatt! A

HORMOCITH „B”

krém azonnal segít!

Hatása biztos, gyors és egyedülálló!

Egy tégely ár 4.— P. takaréktéglény 6.50 P.
A száraz arc bőr minden problémájára útmutatást ad a krémhez mellékelt 16 oldalas „Hormocith tanácsadó”! Magyarországi egyedárúsítás

DR. BLITZ DROGÉRIA

Budapest, Vitéms csészér-út 23/a.
Vidékre postai szétküldés.

Színházi esték

Háziasszonyok egymás között

A MADÁCH-SZÍNHÁZBAN

A hegyesszakállú úriember, aki mellett ült a «IV. Henrik» előadása alatt és veszedelmesen hasonlított egy Velasquez-képre, nagyon nyugtalanul viselkedett egész este. Olyannyira nyugtalanul, hogy már magam is félszékülni kezdtem és egyre sürűbben pislogtam kényelmetlen szomszédom felé. Elvégre, nem tréfa-dolog az, hogy míg a színpadon egy örült tragédiáját játszóak, egy úriember — valamely infáns, avagy hidalgó gőgös arcképre kimaszkirozva, úgy viselkedik, mintha — ő játszaná az előadott Pirandello-darabban az örültet, aki IV. Henrik császárnak képzelte magát... Mikor aztán jobban szemügyre vettem, rájöttem arra, hogy nem is véletlenül hasonlított annyira a nagy spanyol piktor Olivarez hercegről festett régi arcképre. Az én szomszédom az a gyakori embertípus, aki készakarva csinál önmagából történelmi képet, kimaszkirozza magát, mert utálja a mindennapi életét, kilépett abból és álomvilágot épített önmaga köré. Ebben erősen hasonlít Pirandello hőséhez, aki tébolyában az követeli, hogy környezetében mindenki IV. Henrik korabeli kosztümökben járjon. Egyszerre aztán megszűnik a téboly és «IV. Henrik» meggyógyul. De már akkor olyan jól érzi magát az álomvilágban, annyira boldog az álcák mögött, hogy nincs ereje, bátorsága, akaratára visszaterni a hétköznapi világba. Végül is megöli egy embert és ezzel mindörökké bezárja önmagát képzelte világába, többé nem is vetheti le az örületség maszkját...

A véletlen szeszélye akarta, hogy amikor szembe nézek ezzel az örök témával a színpadon, ugyanakkor ilyen elgondolkodtató szomszédom akadjon a nézők között. Pirandello problémája nem új, sem a színpadon, sem az életben. Sok ember éli, amennyire élheti, a maga álcas és irrális meseéletét. Főlépíti maga körül saját álomvilágát és életével ugyanazt mondja, amit Pirandello a színpadon: a szerep a komoly, amit játszunk és nem az élet! Az álcák sokkal különb, mint a valóság! Betegesen érzékeny lelkek örökös szerepet játszanak az élet színpadán is: merő önvédelemből. A valóságoktól retteggő lélek álomkulisszákat épít maga köré. Ezt a nem éppen ma született témát Pirandello a színpadi bravur tűzijátékainak sisterségese közben robbantja fel, nagy mesterkedéssel, zsúr-kékharsnyók és irodalmi smokkók örmövé. De hiába ez a mindenáron mindenkiül szemben mást akaró és cinikus zsonglorkedés: a téma legyőzi Pirandellót. Csupa mélység, költészet és tragikum!

Az új színház igazgatója, Pünköszt Andor finom ízléssel, a mandanivaló gondos kidolgozásával, az érzelmi hangsúlyok és az érzelmi titkok művészi kiemelésével rendezte az előadást. «IV. Henrik», az ál-császár szerepében kimagasló munkát látunk Várkonyi Zoltántól, akinek jellemzőereje nagyszerű. Ez a sokrétű és sokszínű, rendkívül szövevényes figura, amelyet játszók, beöltöztök abba az embergalériába, amelyet a néző képzelete hosszú időkre megőriz. Sulyok Mária, Greguss, Bakay, Szakáts és Bors Kató kiváló művészmunkáját kell még meg-

dícsérnünk, valamint Fülöp Zoltán pompás díszleteit, amelyek finom stílusúval éreztetik azt, hogy — mindez csak ábránd, álcák és téboly!

AZ ANDRÁSSY-SZÍNHÁZBAN

Mikor Vaszary Gábor darabját végig néztük az Andrassy-Színházban, Madách Imre bohóca jutott eszünkbe, aki «Az ember tragédiája»-ban, sírja szélén állva így búcsúzik a világtól: «Mulattattam, de nem mulattam...» E bohóságban minden a fejetetején táncol, ellenállhatatlanul kacagató helyzetek követik egymást, a szalokant fantasztikus gyorsasággal bogozza össze a szerző, hogy azután egy búvész mozdulatával, egyetlen rántással oldja ki a gordiuszi csomót, de — a falrengető kacagás egyszerre odafagy az ajkunkra: megérezzük, mennyi keserűség van e torzképekben és torz helyzetekben. Egy esetlen fiatalemberről van itt szó, akit merő szeszélyből boldoggá akarnak tenni, holott neki nincsenek ilyen nagyratörő szándékai. De akaratát ellenére mégis boldog lesz a végén: igazi «botcsinálta boldog», mint a Molière botcsinálta doktor-a... A boldogság olyan általános lesz, annyira tombolni kezd a színpadon, hogy az értelmi szerző, a szeszélyes fiatal lány is boldog lesz, aki az egész boldogítási erőszakot elköveit. Vaszary Gábor kiábrándult lélek, keserű humorista. Alakjai torzképek — te mély emberi igazsággal. A szerző kicsúfolja a világot és — önmagát. Nevet sajtát alakjai fölött, de — szolidáris velük. Pompás mesterségismeret jellemzi egyébként úgy őt, mint bátyját, a rendezőt: Vaszary Jánost. Muráti Lili fündöklően végigjátssza az egész skálát: a mai lány százféle arcát mutatja meg, a blazirt, öntelt, szeszélyes, elbizakodott, fanyar, kiábrándult nőit a szende és bájos kislányja. Vaszary Piri kísérteties valóságossággal ábrázol egy háziasárcányt. Hajmássy csupa kedvessége és patakzó humor. De dícsérettel kell említeni Mihályfy, Latabár és Pálóczy jeles munkáját is.

A VIGSZÍNHÁZBAN

Mikor a Vígsházból kijöttünk, a «Marie-Rose» előadása után, egy gondterhelte emberrel találkoztunk. «Jaj — panaszkodott — nem tudom sehogyan se megjegyezni ezt a két nevet, a „Rose-Marie” szerzőit.» Való igaz, hogy nehéz megjegyezni Wicheler és Gourniadec urak nevét. De megnyugtattam aggódó barátomat, hogy kár erőltetnie magát: a két szerző nevet megjegyezni nemcsak nehéz, de — fölösleges is. Minek terhelni magunkat ilyesmivel? Viseltes rakatári áru ez, kibrunolinozva, átfirniszozva és — elrontva. Igazi commerce-áru. Akármelyik más felvonás-felsőrézkészítő is megcsinálja — jobban. Talán még az első felvonás az, amely a francia színpadi rutin kellemes iskolai emlékének számít. De a többi?... Az előadás egyébként kitűnő. Horváth Árpád rendezése jó iramot vezényel. Tolnay Klári búváros, Somlay csupa bölcs derű, Sennyey Vera kitűnő, Ajtay, Ladomerszky, Szilassy, Bihary és Benkő egytől egyig megtette mindent, hogy a darabot végig-tűriük.

BALASSA IMRE

— Annuskám, jöjj, most ráérek s megmutatom neked a konghadengeimet. Nézd ezeket a lábasokat és fazekakat, több mint tíz éve használom. Kicsit büszke vagyok rájuk.

— Tíz éve? Majdnem hihetetlen, olyanok, mintha nemrég vásároltad volna.

— Bizony, elhíheted, hogy velem együtt túl vannak az első tízéves évfordulón és hogy mégis ilyen jó állapotban vannak, ez azért van, mert vigyázok rájuk és a tisztításukat is nagy gondalal végeztem.

— Mária, mondd, hogy csinálod ezt, mert szeretném, hogy az én edényeim is hasonló ép állapotban legyenek majd ennyi év után.

— Először és másodszor nagyon ügyelek arra, hogy a leány alaposan és tisztán mosogasson, bő vízben, szódát is tesz minden mosogatásnál a forró vízbe, hideg vízzel öblíti le az edényt, de azért elkerülhetetlen, hogy egyszer ne vegyek észre az egyik lábas alján egy kis koromfoltot, a másik fazék szélén a kifutott leves maradványát, nem beszélve arról, hogy a zománczott edények fűle mellett mindig találni egy kis ott maradt zsírt. Ezért minden hónapban egyszer az összes zománczott és vasedényeket szódavízben kifőzzük. Így aztán nem eszi bele magát a korom és más szenny az edények peremébe, aljába és a fűlek melletti részekbe. A napi mosogatásnál köpör használnunk s nem engedem késsel kaparni a lábasok aljára lerakódott vagy odaégett ételmaradékokat, hanem kevés vízbe keshagnyi szódabikarbónát teszünk s az odaégett lábasban felforraltjuk, így könnyen leválik a lábas aljáról az ételmaradék. A hűsdeszkát, fakanalat és más faedényeket használat után ugyancsak szódavízben főzzük ki, ez csak pár percnél időbe telik s utána leszűröljük és levegőn megszáritjuk.

— A faedényeket miért főzitek ki?

— Azért, mert ezek szivják legkönnyebben magukba a szagokat s nem kellemes, ha hagymásszagú kandalló keverjük meg a nem hagymás ízű főzeléket.

— A porcellán és üvegedények tisztításánál mit használtsz?

— A porcellánedényekről mosogatás előtt az ételmaradékokat szedjük le s csak ezután mosogassuk el forró szódavízben és ne sajnáljuk a bő öblítővizet tőle. Ha az üvegedények mosás után homályosak s nem lehet tisztára törölni, úgy sós ecetlel mossuk át újra és hideg vízben öblítsük. Ettől ragyogó tiszta lesz.

— Azt tudom, hogy az evőeszközöket nem szabad sokáig áztatni a mosogatóvízben, mert előbb tönkre mennek.

— Különösen a késeknek árt. Forróvízben egyáltalán ne mossuk az evőeszközöket. Súrolásukhoz finom homokot használunk, a nagyon megfeketedett késpengéket kettévágott és homokba mártott burgonyával súrolhatjuk tisztára. Öblítés után töröljük egészen szárazra s fényesítésükhöz finom dörzsvásznal használunk.

— Annuskám, mit szeretnél még tudni? — Eggyelőre nem veszek tovább igénybe, Máriám. Legközelebb majd folytatjuk.

Egyedüli biztos hatású a

„DÉVA” szőrtelenítő krém
Kapható: „DÉVA” Surd, Somogy megye

Háztartás

Vadhúsleves. Lencsét felteszünk főni levesnek, adunk hozzá szeletekre vágott zöldséget. Félkiló vadhúst (őzet vagy nyulat) pácolatlanul apró kockákra vágunk és vízben megfőzzük. Adunk hozzá szeletekre vágott szalonnát, vöröshagymát, répát, babérlevelet, szemes borst és elegendő sót. Ezekkel együtt puhára megfőzzük, majd összekeverjük a puhára főtt lencsével és áttörjük szitán. Ha szükséges, ereszük fel a csontlével és forraljuk fel. Pírtott zsemlye- vagy kenyérbakácsokat adjunk hozzá.

Burgonyatekeres. Tíz burgonyát puhára főzünk, megszeljük. Egy evőkanál friss vaját 3 tojással jól elkavarunk, a burgonyát, kevés sót és apróra vágott zöldpetrezselyemzöldjét hozzáadjuk a tojáshoz, az egészet pár percig kavargatjuk. Hosszú-kás hengereket formálunk, felvert tojásba, azután zsemlyemorszába mártjuk és forró zsírban süssük ki. A kisült hengerekre tálaláskor reszelt sajtot hinthetünk.

Császárszeletek. Félkiló darált sertéshúst, egy kappan mellét, szintén darálva, összekeverünk. Két áztatott zsemlyével, darabka vajjal, 1 egész tojással és sóval jól feldolgozzuk. Formáljunk apró pogácsákat belőle és süssük ki vajban vagy zsírban. Készítsünk híg, piros rántást petrezselyemzöldjével, eresszük fel húslevél, ha felforr, tegyünk bele kevés citromhéjat, cukrot, sót és 2 tojás sárgáját. A húst a tálra téve öntsük le a mártással és citromszeletekkel rakjuk körül.

Erdélyi tokány. Marhafelsált egyenlő, két cm nagyságú kockákra vágunk. Tegyük egy kanál zsírt lábasba. Ha forró, rakjuk bele a húst, sózzuk meg, fedjük be és pároljuk egy jó óráig. Amint lesül a leve, mindig öntsünk rá kevés vizet, hogy ne piruljon meg a hús, de ne is főjjen bő lében. Mikor a hús megpuhult, de azért van rajta egy merítőkanányi lé, tegyük bele 5-6 fej (a hús mennyiségétől függ) szeletekre vágott vöröshagymát, ezzel is süssük negyedóráig, de ekkor már vizet nem szabad reá öntenünk. Mikor pirosra és zsíríg lesült, de még nem ropog a hús és hagyma, a tokány kész. Tarhonyával körítve tálaljuk. A tokány juhúsból és bárányból is kitűnő.

Töltött burgonya. Szép nagy burgonyát meghámozunk, alul-felül laposra vágjuk. Középet kivágjuk és vagdalt hússal megtöltjük. Készítsünk világos rántást zöldpetrezselyemmel, eresszük fel csontlével, rakjuk bele a burgonyákat és lassan főzzük, hogy ne menjen szét.

Francia borjútekeres. Borjúmellből kiszedjük a csontokat, besózzuk és meg-

hajtjuk főtt rizszel, összeaprított főtt, füstölt sertésnyelvel és sárgarépával, összetekerjük szorosan, kössük át cérnával és süssük meg. Tálaláskor karfiollal körítjük.

Tésztareceptek

Alma-torta. 24 dkg vajat deszkára teszünk, adunk hozzá 30 dkg lisztet, 2 tojás sárgáját, 10 dkg cukrot és néhány kanál tejszínt. Ha mindez együtt van, jól összegyúrjuk, hogy kemény tészta legyen belőle, azonnal kinyújtjuk kézfoknyi vastagra és 4-5 tortalapot sütünk belőle. Ha a tészta megsült, minden lapot megkenünk almapürével, úgy, hogy a tetejére is jusson. A legfelső lapon lévő almapürét bevonjuk 4 tojás habjával és 16 dkg cukorból készült öntelékkel. Sütőben megszáritjuk és tálaljuk.

Mazsolapatkó. Készítsünk olyan tésztát, mint a dióspatkóhoz s tegyük félre, hogy megkeljen. Ezalatt negyedkiló mazsolaszörlőt apróra felvágunk. Tegyük egy lábasba kevés cukrot és 2 csésze vizet sűrűre forraljuk, adjuk bele a mazsolát, keverjük közé reszelt citromhéjjal. Félretesszük hűlni. Ha a tészta megkelt, nyújtjuk ki, töltjük meg a mazsolával, tekerjük fel, tojással kenjük meg.

Alma pongyolában. Vajastésztát készítünk és szögletes darabokra vágjuk. Apró almákat meghámozunk, a magházat kikaparjuk, megtöltjük cukros mazsolaszörlővel, a tészta közepére állítjuk, a négy sarkot tojásfehérjével megkenjük, az alma fölött összefogjuk, sütőben jól megsütjük, cukorral meghintve melegen adjuk fel.

Koszorúcskák. Öt deka vaj, 14 deka cukor, 14 deka liszt, 1 egész tojás kell hozzá. Ezeket jól összegyúrjuk, fánkuszóval kiszúrjuk, közepén gyűszűvel kiszúrjuk, ha megsült, kettőt összeragasztunk ízzel.

Tiroli rétes. Tíz deka vajhoz és 1 deci tejszínléhez, kevés sóhoz annyi lisztet veszünk, hogy gyöngye tésztát kapjunk. Kinyújtjuk 3 ujjnyi szélesre, közepére morzsát hintünk és erre tesszük az almátöltelékét, tetejére cukorban párolt, darált diót, ízlészerinti mennyiségben. Az üresen hagyott tésztát mindkét oldalról ráhajtuk úgy, hogy ne érjen össze. A széleiről levagdalt darabokból apró pántokat formálunk s ezekkel 2 cm távolságban összefogjuk a tészta két szélét. Tojással megkenjük, megsütjük és úgy vágjuk fel, hogy minden szeletre jusson pánt.

Sajtos lingsos. Burgonyás, kőménymagos kenyértésztát készítünk, téglalakú vékony lapokra nyújtjuk, 8 cm széles és 20 cm hosszúra vágjuk. Az egyik oldalára vékonyan szeletelt ementáli sajtot rakunk, megsózzuk, kissé paprikázzuk. A tészta másik felét ráhajtuk, széleit megnyomkodjuk, forró zsírban kisütjük. Sörhöz igen finom.

A Pyramidon megőv

a rossz közérzettől
ősz idején.

ilyenkor
a női szervezet
készszerűen érzékeny
A fájdalom öregít!

Pyramidon
tabletta

BAYER

É T R E N D

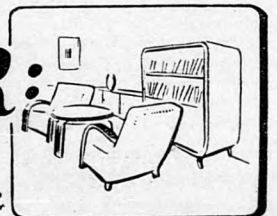
1941 OKTÓBER 11-TŐL OKTÓBER 20-IG

- SZOMBAT. Ebéd:** húsleves, főtt hús paradicsommártással, párolt burgonyával, lekváros csodakifli. **Vaesora:** rakott karfiol, sajt retekkel, kompót.
- VASÁRNAP. Ebéd:** ragoutleves, töltött csirke sült burgonyával, párolt káposztával, almás-rétes. **Vaesora:** hideg füstölt karaj tormával, körített liptói, gyümölcs.
- HÉTFŐ. Ebéd:** burgonyaleves, kelvagdalt paradicsommártással, rizskoch. **Vaesora:** kávé, vajkenyér, gyümölcs.
- KEDD. Ebéd:** paradicsomleves, gombapogácsa, tökfőzelék, kompót. **Vaesora:** szalontűdő burgonyagombóccal, gyümölcs.
- SZERDA. Ebéd:** zöldsgleves, majoránna-metelt. **Vaesora:** virsli mártásban, sajt, gyümölcs.
- CSÜTÖRTÖK. Ebéd:** pírított tarhonyaleves, töltöttkáposzta. **Vaesora:** burgonyalángos, sült tük.
- PÉNTEK. Ebéd:** marhavelőleves, túrós palacsinta. **Vaesora:** ponty rántva, burgonyasaláta, vegyes kompót.
- SZOMBAT. Ebéd:** gulyásleves, aranyaluska. **Vaesora:** párizsi, körített liptói, zöldpaprika, gyümölcs.
- VASÁRNAP. Ebéd:** pulykaaprólékéves májgaluskával, pulykacsenye, finom főzelék, dióslepény. **Vaesora:** hideg sült, vegyes nyári saláta, gyümölcs.
- HÉTFŐ. Ebéd:** áttört bableves kolbásszal, mákos metelt. **Vaesora:** kávé, vajkenyér, vegyes kompót.

DIVATCSARNOK-BUTOR:

Örök élték!

Érdekl? Szívesen küldjük pompás bútortársulatunkat, (Budapest, VII., Rákóczi-út 70-76. szám)

Kertkultúra

Irja SZILÁGYI JÓZSEF
Budapest székelővárosi kertészeti igazgatója

Kertátalakítás. Az őszi beálltával meg lehet kezdeni az öreg, elhanyagolt kert átalakítását. Ezt a munkát fagymentes időben egész télen át végezhetjük. Első dolgunk legyen az új terv elkészítése, utána kijelöljük azokat a fákat és cserjéket, amelyeket nem szándékozunk helyükéből kimozdítani, átültetni. Ha ezzel készen vagyunk, lombhullás után kiszedhetjük és elvermelhetjük olyan helyen, ahol útnan nem lesznek az új kertben is felhasználható fákat, cserjéket és évelőket, míg ültetésükre sor kerül. Ezután kivételük az új utak kitűzése, a talaj trágyázása és forgatása. Elkészítjük ezután az ültetésre kerülő fák részére a gödröket, kijelöljük a cserje és évelő csoportok helyeit és a virágágyakat. A lombhullató fák, cserjék és némely évelőnövények átültetését lehet őszi folyamán is elvégezni, hogy gyökeresedésük a tél beállta előtt meginduljon. A fagyérzékenyebbeket ültetés után felkupaoljuk, vagyis kisebb dombocskát húzunk a gyökerekre, hogy a tél fagyától ilyen módon megvédjük. Az elültetett évelőnövényekre vékony lombtakarót borítunk. A hagymásokat (tulipán, jácint, nárcisz, crocus stb.) is elültetjük és fagy ellen — különösen a jácintot — lombbal letakarjuk. Az árvácska, nefelejts, százsorszép palántákat is legjobb, ha már amúgy is ültetésre készen állanak, mielőbb helyükre ültetni, hogy a fagy beállta előtt a talajba jól begyökeresedjenek, így a feljövő veszélyétől nem kell majd féltetni őket. Az örökzöldek, tülevelűek ültetését azonban tavasszal kell végezni, mielőtt rügyfakadásuk megindul vagy már hajtásban vannak. Tapasztalat szerint a tavaszi ültetésű örökzöldek és fenyők biztonságban erednek, mint az őszi ültetésűek. A fenyőfák átültetését szakszerűen kell végezni, gondosan ügyeljünk arra, hogy minél nagyobb földlabdával vigyük az új helyére. Távolabbra való szállítás esetén kössük zsákdarabba vagy helyezük kosárba. Ültetés után öntözzük jól be és rögzítsük karóhoz, nehogy a szél által a gyökereidésben gátolva legyenek. Ajánlatos még az ilyen új átültetett fenyőféléket naponta többször megpermetezni, hogy a levelek frissek maradjanak mindaddig, míg a gyökereken keresztül a nedvkeringés megindul. — Az utaknak és a pázsitnak végleges elkészítését legjobb tavaszra hagyni, ugyanis a talaj sűppedése ekkor már befejeződik és végleg egyenletesé tehetjük a talajt. Olyan helyen, ahol nem lehet öntözni, jobb a fűmagot összel vetni, mert az őszi és tavaszi csapadékok által megerősödik és a nyári meleget jobban bírja. — Végül megemlítem még, hogy ilyen nagyobb átalakítás, — vagy új kert létesítésénél, ha a talaj nagyon fertőzött, ajánlatos azt fertőtleníteni, feregmentesíteni, amit a forgatás előtt alkalmazott szénkevegéséssel érhetünk el legcélszerűbben. *Hortensia.* Cserepes hortensiót mindaddig kint a szabadban lehet tartani, míg a fagyos idő be nem áll. Ekkor fagy-

mentes helyiségbe kell vinni és később a sárga levelektől megtisztítani, nehogy penészedne a rügyeket is elrothasszák. Teletelési idő alatt öntözni nem szükséges. — A szabadba kiültetett példányokat úgy védhetjük meg az elfagyástól, ha a főveket lombtakaróval látjuk el. A csücs-rügyek ne legyenek letakarva, mert levegőhiány miatt elpusztulnak. *J. K.-NÉ, DEBRECEN.* A beküldött dáh-

lia-levelek tele vannak vöröspókkal. Ez okozza a levelek elnyomorodását. Ugyancsak ezért hullatta el a levelét a *Salvia* és az *Ageratum* is. Idejében alkalmazott három ezrelékes nikotinolattal meg lehetett volna menteni, de most már kézenfekvő, hogy ennyire tönkretéve, lombtalan állapotban, már kár a védekező anyagért. Jövőre, ha megint fellépne a vöröspók, idejében kell ellene védekezni.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

„Az asszonynak igaza van“ vezércikkünket kaptuk az alábbi levelet:

Kedves Szerkesztő Úr! Ne haragudjon, hogy levelemmel zavarom, de épp most olvastam „Az asszonynak igaza van“ c. cikket és nem tudom megállni, hogy ne mondjak köszönetet Önnek, aki ilyen bátran a pártunkat fogja! A férfiak és nők közötti harc még mindig dúl és talán örökké is dúlni fog, de hogy az asszonyok olyan sok sikeres eredményt könyvelhetnek el, azt elsősorban Önnek és az önhöz hasonlóknak köszönhetjük.

A „tíz zendülő férjnek“ pedig csak azt üzenem: ha ők is olyan szorgalmasan olvasták a „Lap“-ot, hogy tudják, mi van benne alfától-omegáig, akkor rájöhetnek maguktól is arra, hogy a „*Magyar Nők Lapja*“ mindig csak azt tanácsolja asszonyolvasóinak, hogy tőrjenek, bocsásák meg még a legnagyobb bünt is és minden konfliktust szeretettel próbáljanak elintézni.

En „tíz asszony“ nevében köszönöm a Szerkesztő Úrnak, hogy írásaiban védi a magyar feleségeket, a magyar anyákat. Megmutatja fájdalmaikat, elismeri sérelmeiket. Elmondja a férfiaknak, hogy érettük

veknak a panasza, akik ide jönnek megpihenni és itt keresik a megnyugvást. A szívünkkel hajolunk le hozzájuk, amikor felemeljük és letéröljük könnyeiket. Kinek van lelke ebbe a mélységbe egy pillantást vetni, azon átlárad az érzés hulláma és kitarul a szíve, hogy befogadja a menekülőket. Vállaljuk ezért a férfiak megrovását, mert „tíz asszony“ a tanuk, hogy soha nem ellenük, hanem mellettük tartottunk védőbeszédet. Hálásan köszönjük a levél kedves írójának az igazságot.

Értékes könyvjutalmaink:

GODWIN WILLIAM „Ahol minden vágy teljesül“ című regénye a kitűnő angol író rendkívül meggyőző, egzotikus tárgyalkotása. Expressz tempóban száguldo események igazságszerűen viharában veszt el a versenyt Amerika, ahol minden vágy teljesül — a lélek nemes, anyagfűlölti vágyával szemben. A dollár még se váltja valóra az ember álmát.

HAZTARTASI TANÁCSOK, írta egy házias asszony. A bevásárlás, takarítás, edények tisztítása, mosás, vasalás, asztalterítés, a vendégek asztalnál való elhelyezése, felszolgálás, étrend-összeállítás, ünnepei és alkalmi ebédek, vacsorák, tálalás, buffet, előételek (hors-d'oeuvre), egyes szeltek, sandwichek, levelek, halak, húсок, főzlekek, körítések, sütés és befőzés művésze. Ez a hasznos tanácsokat tartalmazó könyv minden otthonban nélkülözhetetlen.

BÓNAY ADORJÁN „Jómadár“ című alkotása a kiváló író lenyűgözően érdekes, ragyogó fantáziával megírt, bűbajos szerelmi regény a békebeli magyar vidéki társadalom életéből. **LÁZÁR ISTVÁN**, az elhunyt, tünemény tehetségű székely író „Omlik az udvarház“ című erdélyi regénye a székiesség ragyogó lelkirajza.

LÁZÁR ISTVÁN másik értékes könyve a „Múmia“ című. Az író csapongó fantáziája korlátlanul érvényesül ebben a fantasztikus, keleti tárgyú, szenvedélyes és bizarr regényben.

H. G. WELLS „A tengeri tündér“ című regényében a rendkívüli fantáziájú és gazdag skálájú, termékeny író különösen eleven, lendületes, szórakoztató, könnyed, szerelmes történettel köti le az olvasó érdeklődését.

H. G. WELLS „Csodálatos történetek“ című művében valóban csodálatos történetek igazságszerűen változatos filmszerűen perregnek s kiszámíthatatlan meglepetésekkel lepik meg az olvasót.

H. G. WELLS „Amikor az üstökös eljött“ című könyve a háborúba kényszerült embernek a forró sóhajtása az otthon, a tüneményes álmország, a szerelmek után.

Könyvajándékunk azoknak az előfizetőinknek esedékes, akik a negyedévi 6.60 pengő előfizetési díjat és 20 fillér postaköltséget előre egy összegben küldik be.

mennyi olyan fájdalmas könny hull, amit ők nem akarnak észrevenni. Tudom, Szerkesztő Úr, nehéz, igaz munkásságáért nem vár „tapsol“ és ünneplést, de talán jólesik, ha elmondom, mennyire hálásak vagyunk Önnek mi, asszonyok, akiket sokszor segített át olyan problémákon, amiket egyedül képtelenek lettünk volna megoldani. Köszönjük, hogy segít nekünk megállni a helyünkön. Az elismerés mindig erőt és kitartást ad. Reméljük, hogy nemcsak a férjéktől is megkapjuk ezt az elismerés adta erőt, az olyan férjektől is, akik most még a „zendülő tizekkel“ azonosítják magukat. Tudom, nincs szüksége Szerkesztő Úrnak hátorításra (nem is azért írt ezt a levelet), de azt hiszem, az egész magyar asszonytársadalom áldást kér Szerkesztő Úr nemes munkájára. Igaz * Horváth Józsefné.

Úgy hatott reánk ennek a levélnek nemes pátosza, mint azoknak a menekülő szí-

Vászon, fehérnemű,
kelengye a legjobb
minőségekben

Mahunka Ferenc cégnél

Budapest, V.,
Erzsébet-tér 2. szám
szerezhető be

„A fenyegetett feleségek“ vezércikkünk újabb visszhangja ez a szomorú levél is:

„Mélyen Tisztelt Szerkesztő Úr! — Engedje meg, hogy én is hozzászólhassak „A fenyegetett feleségek“ vezércikkhez és arra kérjem, legyen pár szava ahhoz a bizonyos harmadikhoz is, aki elindítja a lavinát a házasság, a családi tűzhely ellen, hogy az feltartóztathatatlannal eltemessen mindent, ami szent volt és ne maradjon más belőle, mint a pusztlús. Ezeket az eszeveszett, gonosz, lelkiismeretlen démonokat térítse észre, hogy az, amit ők művelnek: gazság, erkölcstelen merénylet a házasság szentsége ellen, amit szigorúan kellene büntetni, éppen úgy, akár a rablógyilkosokat, hiszen az ő bűnük sem kevesebb, mert ugyanazt teszik. Rabolnak és gyilkolnak. Először elrabolják a családi békét, a férjét, az édesapát és aztán megölik a szenvedők lelkét és teszik ezt minden lelkifurdalás nélkül és még csak a hajuk szála sem görbül meg. Égbekiáltó igazságtalanság ez!

Hányan vagyunk áldozatai az ilyen gonosz nőknek és férfiaknak. Nem való a nagy nyilvánosság elé a panaszom, de elég ebből ennyi is, hogy mindenki megértse, hogy a „Fenyegetett feleségek“ sorsáért felelőssé kell tenni azokat, akik ide juttatták és feldúlták a család nyugalalmát. Börtönbe minden férjrabló nővel és aszszonyrabló férfivel. Ne lehessen büntetlenül garázdálkodni!”

Asszonyom, az Ön vádja jogos büntetésért kiált, itt még sok a tennivaló, mert etekintetben valóban nincs komoly családvédelem. A társadalom magasabbrendű feladata volna rendet teremteni ebben az elvadult dzsungelben. Talán elérkezőnk erre az eszményi magaslatra is és olyan problémák is megoldódnak, amelyek elvetemültségéért egy korszak felelős. Az egyén pusztlul el benne tömegesen és — sajnos — nem törődött velük senki. Magukra voltak hagyatva és egyéni tragédiának minősítették az emberi gonozságot és elszabadult indulatokat, amelyek nagyobb részt ártatlan asszonyt és gyermeket döntöttek testi és lelki nyomorba. Önnel mondjuk: itt az ideje, hogy vége legyen és jöjjön törvény és sujtson le a magukról és kötelességükről megfélekedezőkre. Mert a szegény, megkínzott lelkű feleségek, akik annyi szomorú levélben

Nehéz szerep. Higyje el, mi is boldogok volnánk, ha közölhetnők munkáját, sajnos, a legjobb akarat mellett sem fedeztettük fel írásában azt a tehetséget, amely feltétlenül szükséges valamely munka megjelentetéséhez. Talán majd később küld elfogadható kéziratot.

várnak? Nagyon jó dolga lehet, hogy ráért felfedezni, hogy nincs értelme az életének, céltalan és felesleges. Tudja-e, hogy ezt a kártékony melabút csak a legnagyobbjokú önzés termelhette ki a lelkében? Röstelkedünk is miatta, hogy hagyta annyira elhatalmasodni, hogy problémáivá terebélyesedett és gondolatát, érzését elerőtlenítette, fásulttá tompította, taplósította a szívét. Pedig ma senki sem mondhatja el magáról, hogy haszontalan az élete, mert a nemzet élet-halálharcot vív és ebben mindenkinek részt kell vennie. Ön sem rendelkezhetik felelőtlenül az életével, mert a magyar kötelességteljesítésnél nincs előbbrevaló egyéni érdek. Ma nem lehetnek határai a kötelességteljesítésnek és nem kerülhet eléje semmiféle egyéni panasz és kü-

Finom női táska, bördízmű árú készítés, javítás, alakítás

sírják el panaszukat és akik kétségbeesésükben már az élet eldobásával viaskodnak: remegve nyújtották ki kezüket segítségért, csodatelért, hogy családi életüket önmaguk feláldozása nélkül megmenhessék. Nem merülhetnek el bánatuk vígasztalanságán. Össze kell fogni minden becsületes embernek és megvédeni a „Fenyegetett feleségeket“.

Az összes szépséghibák megszüntetése. Modern szépségápolás. Biztos hatású szépfőszerek. Vidékre postai széküldés.

FÖLDESNÉ „JUNÓ” kozmetikai intézete

Budapest, IV., Károly király-út 24. Díjtalan tanácsadás, levél útján is!

KOVÁCS GÁBOR bördízműves IV., VÁCI-UTCA 10. (UDVARBAN)

RUHÁZZUK FEL A VAKOKAT! A Vakokat Gyámoltó Országos Egyesület felkéri a nemesszövű emberbarátokat, hogy az ősi nagytakarítás alkalmával kiselejtezzék ruházati cikkeket (női, férfi és gyermek alsó és felső ruhák, fehérneműek, cipő stb.) mérsékelt áron a vakok felruházása céljaira felajánlani szíveskedjenek. Az egyesület a felajánlott cikkeket írásbeli (XIV., Hermína-út 7. sz.), vagy telefonhívásra (496-100) igazolt megbízottját elküldi.

Büszke asszony. Gazdag, erős érzés hullámzik a versekben. Technikája azonban nem tökéletes.

ELETUNT. Istenem, Ön éppen most fedezte fel magában az életunalmat, amikor minden egyes magyar emberre súlyos és felelősségteljes feladatok, kötelességek

HÁZSÁRTOS,

kötekedő emberré válhatik, aki fejfájás, ideges bántalmak, női gyengélkedés esetén nem szed megfelelő szert. E bajok ellen gyorsan ható kiünő gyógyszer az 1, 3 és 8 ostayás dobozokban minden gyógyszerárban kapható

ALGOCRATINE

VITACIT ARCPAKOLÁS VILLÁMGYORSAN SZÉPÍT

SZAKÜZLETEKBEN ÉS GYÓGYSZERTÁRAKBAN KAPHATÓ.

lönösen nem engedhetjük meg magunknak mi, magyarok, azt a luxust, hogy „élet-
unalom elerjessze, penészes melankólia
megfertőzse gondolatunkat. Nekünk hiva-
tásunk van, ami mindenképp fölött való és
ezért a hivatásért élünk, vállalunk jót,
rosszat és személyi érzéseinket is ennek
a szolgálatába állítjuk. Szerencsés, hogy
Őn nem kell dolgozzék a kenyeréért. Dol-
gozzék másokért, azokért, akik nemze-
tünk és édes hazánk védelmében har-
colnak és megbecsültek az életet és tudják
az értékét, amit áldozatosán hasznosítá-
nak, nem úgy mint Ön. Reájuk gondol-
jon, érettük dolgozzék és az ők hozzá-
tartozóikért, akiknek az Ön segítsége ál-
dás lehet. Ebben a felemelő, nemes munká-
dában, amit — ismétljük — magasabb-
célú hivatásból vállaljon, az életunalom
nem terpeszkedhet, nem rombolhat, el fog
pusztulni, elsorvad, mint ahogy elpusztul-
nak a miázmak minden egészséges testben.
Megtámadhatatlan az olyan ember lelke,
aki a legnagyobb áldozatra hajlandó és
meggyőződésből, meggyőződéssel szilárdan
tud megállni azon a poszton, ahova
sorsa, magyar sorsa állította.

„PEHELYTOLL” még olcsóbb

Tarka toll 70 fillér, jobb 1.20, sz. vegyes fosztott
1.40, jobb 2.20, még jobb 2.80. Fehér fosztott li-
batoll 4.20, jobb 5.20, még jobb 6.20, kimondott jó-
minőségű 7.— P. Pehelyest 8.— pengőtől szállt
5 kilós papírszák-csomagolásban bérmentve, után-
vétellel. **Tisztviselőknek 3% kedvezményt nyújtok.**
VARGA ANTAL ágytollvállalata, Kiskunfélegyháza.

„Izabella” jelígre levél van a kiadóhiva-
talban. Ezúttal is figyelmeztetjük, a lapon
keresztül levelezést nem bonyolítottunk le
a lapon megjelent jelígre hirdetésekre
érkező válaszokon kívül.

A „Hormocith B” krém minden nőnek a
szépséget, a sikert jelenti!

ŐSZI NAPSUGÁR. Eleinte csak félve néz-
tem szembe azzal a tükörrel, — írja —
amit léleknek nevezünk. Bevallom: zavar-
ban voltam, amikor belétemet. Örülünk,
hogy ez a találkozás sok mindent meg-
oldott és más megvilágítást nyert abban a
beállításban, ahogyan élje tartottuk. Nem
is gondolja, milyen őszintén örülünk, hogy
a «jó tanács» segített. Mindig szeretettel
és őszinte barátsággal fogadjuk levelét.
Reméljük, hogy ezután megfordítva lesz
s egyre több öröme és mind kevesebb
problémája lesz.

Adok-veszek. Nem adásvételi szerződés az,
amit kötnek, hanem egy életreszóló eskü-
vel megerősített fogadalom. Amit keres-
nek, az közös, közös kasszában őrzik és
közös egyetértséssel gazdálkodnak belőle.
Efölött nem is lehet vitázni, de nincs is
helye a vitának. Egy ügyes, okos asszony
az első perctől kezdve ebben a szellemben
oldja meg ezt a kérdést annál is inkább,
mert a házasság nem üzlet, amelyben
arra kell vigyázni, hogy a másik nehogy
megkárosítsa. Kicsinyesség volna arról vi-
latkozni, hogy 50—50%-os alapon visel-
jék a közös háztartás költségeit. De nem
is szabad ilyen értelmű vitának felme-
rülni, mert a házastársak közül mindig
annak kell boldogabbnak lenni, aki több-
bet ad. Természetes, hogy minden kiadást,

még a legjelentéktelenebbet is, beszéljék
meg közösen s ha valamilyen kiadást a
másik fél fölöslegesen talál: neheztelés
nélkül egyszerűen húzza át és nem sza-
bad mindenáron ragaszkodni hozzá. Az
ilyen közös számadásra, mérlegcsinálásra
minden rendes háztartásban szükség van,
mert csak akkor nem borul fel a háztar-
tás egyensúlya, ha mindkét részről meg-
felelő ellenőrzés alatt áll.

Százarcbőrének már egyetlen nap alatt
használ a „Hormocith B”!

CSILLAGOS ESTÉK. Miért felejt el mind-
untalan, hogy csak átmeneti jelenségek
azok, amelyek helyzetét megnehezítik?
Gondoljon vissza azokra az évekre, ami-
kor, mint forró vérű fiatalember, Ön is
tele volt hasonló nyugtalanító érzésekkel
és Ön sem alkalmazkodott szőrszerint édes-
anyja intéséhez, figyelmzetéséhez, sőt
— sokszor — még komoly dorgálásával
sem törődött. Az ő romantikus életsem-
lélete szelíd ábránd, vesztélytelen utópia,
amelyek sokkal kevésbé látszanak előtte
bonyolultnak, mint Ön előtt, aki sok mind-
ent megért már és nem repül a fellegek
fölött. Neki ez a probléma alapjában véve
nem okoz gondot, a kívülrőlök pedig ne
avatkozzanak bele. Ezt a kívánságát agyo-
dalom nélkül teljesítheti. Nem lehet két-
ségünk jóhiszeműségében és idealizmusá-
ban. Reméljük, ha majd erőteljesebb len-
dülettel áll szándékai szolgálatába: mun-
kája eredménye Önt is kielégíti és meg-
nyugtatja.

B. János. A küldött apróságok, sajnálata-
nkra, nem használhatók. Tartalmasabb,
költségtelisebb próbálkozzon.

Nem volt szabad. Okos asszony soha nem
feszegeti az ura muljtját, nem kíváncsi-
kodik házassága előtti szerelmi felől,
mert úgy jár, mint Ön járt, s azt kapja
válaszul, hogy semmi köze akkori élet-
módjához. Ön természetesen ezen a vá-
laszon megsértődött és szó nélkül ott-
hagyta az urát a vacsoránál. Azóta vége
közöttük a meghitt, pajtási viszonyoknak és
mindketten neheztelnek egymásra. Egyik
azért, hogy előidézte a kényes szituációt,
másik pedig, hogy hetyke, blazirt felelet-
ével kihívóan megbántotta. És mint két
macak gyerek, egyik sem hajlandó be-
ismerni, hogy hibázott. Pedig egyik sem
kevésbé érdemli meg a megrovást. Bi-
zony ebből a tárgyból elbuktak. De a
javító vizsga lehetősége nyitva áll előttük,
tessék sürgősen pótolni a mulasztást. Nem
szorul bővebb magyarázatra, hogy a go-
nos szellemet Ön szabadította ki és
annak is Ön az oka, hogy nyugalmuk fel-
borult. Eltelik egy kis idő, míg lecsilla-
pognak és megtalálják régi magukat. El-
űzött boldogságuk szerencsére nem nyug-
szik bele a száműzetésbe és fülükbe
sújja a megoldást: «Ne menjen le a Nap
a te haragodba»... De mivel egyiküknek
se jutott eszébe a varázsige, a pótvizsgára
utasítás igazságos.

Felolós szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, kliséket, fényképeket nem adunk
vissza és nem őrünk meg. A lap cikkeinek és
képeinek átvétele és közzlése tilos. A Magyar Nők
Lapját nyomta a Hungária Hirlapnyomda R.-T.
Budapest, V., Vilmos császár-út 34. szám. 6115.41.

Felolós: vitéz Bánó Lelhel igazgató.

APRÓHIRDETÉSEK

Mimóza, világhírű grafológusnő analízis írásból és
fényképről. Állandó címe: Pécs, Szent Vince-utca
50. Válaszbélyeg küldendő.

Rövid, fekete gyakorlózongora három-
száz, kitűnő külföldi jókarban hatszáz,
Zongorák, pianók feltűnően olcsón, leg-
csekélyebb részlete: Rákóczi-út ötven,
zongoraterem.

Budapestre érkező úri személyek szép, kényel-
mes lakásban 2 pengőtől megszállás. Főjegyző-
né, Orczy-út 40. I. emelet 10.

BRILLIÁNST, aranyat, fogaranyat, ezüstöt,
szőnyegtel legmagasabb áron veszek. El-
zálagozott ékszerrel, szőnyegtel költség-
mentesen kiválom és legmagasabb áron meg-
veszem. Baross ékszerház, Baross-utca 83. Tele-
fonáljon: 134—770.

Zongorát vagy pianót azonnal készpénzfizetésért
sürgősen veszek. Telefon: 225-689. Zongoraterem.

Elsőrendű szabású ruhákat, kosztümöket legke-
visebb kiértelmezés dívatszalon méltányos árért ké-
szít ruhákat vidékre is. Kovács Mihályné, Buda-
pest, VI., Teréz-körút 13. IV. emelet 35.

Budapestre érkezőknek „Úri otthon” méltányosan
Erzsébet-körút 2. III. emelet 19. Emke-kávéház.
(Telefon: 22-55-55.)

Pestre érkező családok számára úri otthont nyu-
jtok. **Dernőné** (Doláné), IV., Ferenciek-tere 7.,
II. 5. Telefon: 386-089.

Legmodernebb szabás-varrás, fehérneműszabászat.
Mestervizsga. „Eliit” szalon, Erzsébet-körút 46.

Vidékieknek tiszta, szép szobák méltányosan: Er-
zsébet-körút 27. I. 3. (Telefon: 420-131.)

Középkorú úriálynak gyermekkertésznőnek, anya-
helyettesnek, háztartás vezetésére ajánljuk. Le-
veleket „Nyugodt otthon” jelígre kiadóba kérek.

Hajszálakat, szemölcsöket, szépséghibákat vég-
legesen, nyomtalanul, garanciával eltávolít Kovács
kosmetika. Tanítványképzés. Ingyen tanácsadás.
Postai szeptküldés: Teréz-körút 1-c.

Szentkirályi panzió, Szentkirályi-utca 6. Olcsó esa-
ládi otthon, szobák ellátás nélkül is jutányosan.

Zongorahangolás, javítás, harmóniumkészítés, javít-
ás legjutányosabban: Szieber, Budapest, II.,
Török-utca 6.

Párizsban Drecoll cégnél évekig vezetőállásban
vett szabás jutányosan vállalja elsorángú női
kabátok, kosztümök készítését. Höflinger, Buda-
pest, IV., Kecskeméti-utca 4.

Bundák legolcsóbban, alakítások jutányosan **Kóky**
E. szűcsmesternél, Vilmos császár-út 10. Telefon:
386-784.

Komoly, intelligens leány gyermekgondozónői
állást keres. Leveleket „Szorgalmas” jelígre ki-
adóba kérek.

Budapestben egy vagy két gimnazistát instruálok
és zongorára tanítok ellátásért. Leveleket „Egye-
temista leány” jelígre kérek kiadóba.

Állást keres két éves üzleti gyakorlattal rendel-
kező, varni tudó, középszintű végzet fiatal, vi-
déki leány. MAV szabadjeggyel. Úrihához ház-
tartásba is elmenne, vidékre is. Leveleket „Komy-
moly munkaerő” jelígre kiadóba kérek.

Kereszényi család keres intelligensebb német szoba-
leányt két iskolagyermek mellé, vállába, 30 pen-
gőért. Schwall Rudolf, Budapest, XII., Tályu-14.

Intelligens, jólelkű úrnő ajánljuk magányos ür-
hölgy vagy úr mellé hávezetőnőnek, anyahelyet-
tesnek, esetleg internátusba felügyelő vagy gond-
noknőnek. Vidékre is. Leveleket „Óthont keresek”
jelígre kiadóba küldendő.

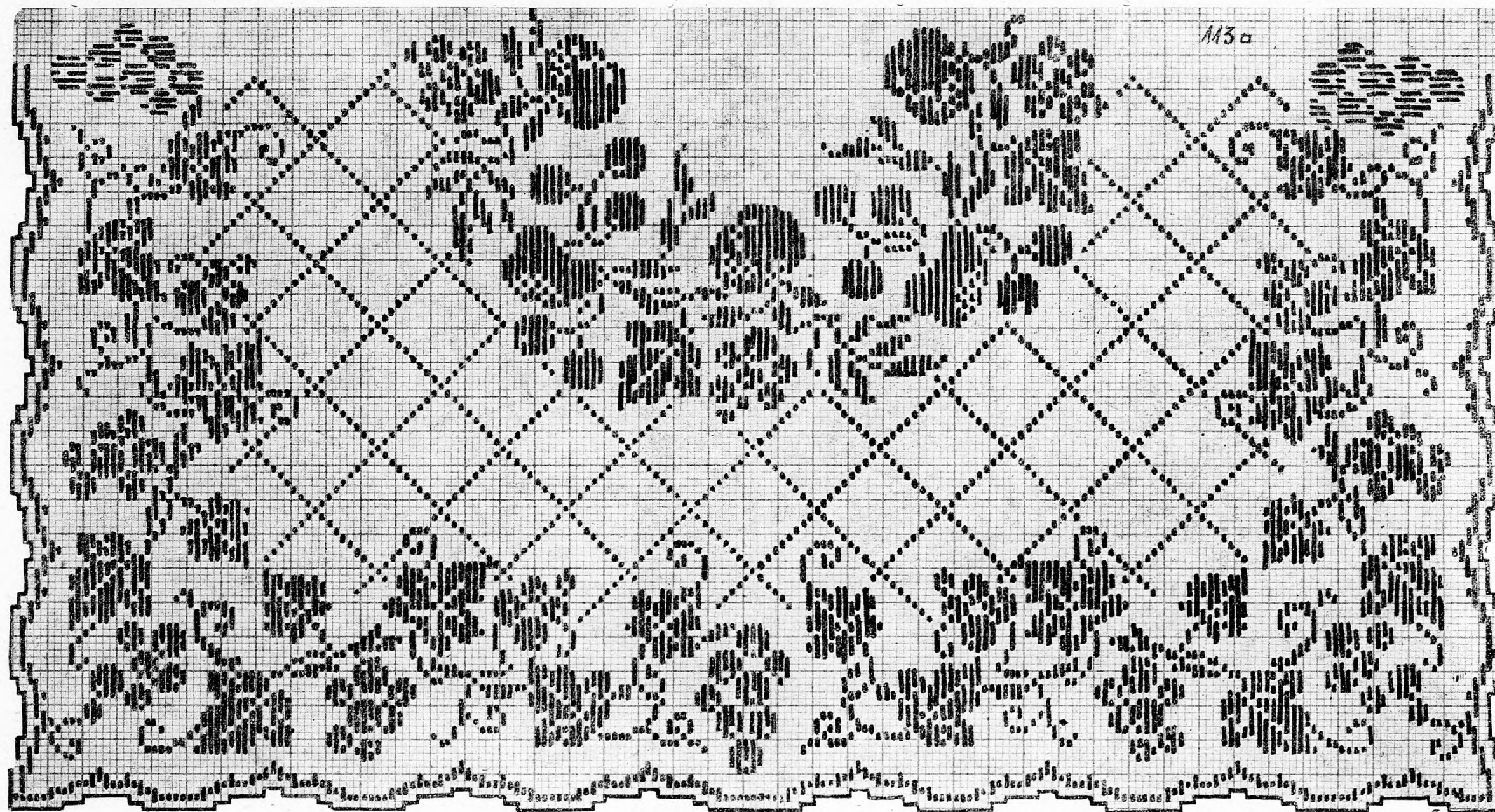
Azonnalra keresek két kis gyermekem mellé
nevelőnőt, vagy gyermekszereőt, szerény, tisztés-
sége idősebb leányt, aki a könyvhöz házi mun-
kájában is segít. Ajánlatokat fizetési igény meg-
jelölésével „Gyermekszereőt” jelíggel kiadóba
kérek.

Legcsekélyebb részletre zongorák, pianók 700
pengőtől legolcsóbban Fenyőné zongorateremben:
Erzsébet-körút huszonhat. Bézongorák olcsón.
Telefon: 222-462.

Fiatalt tisztviselő-házaspár elvállal teljes ellátásra,
nevelésre, tanításra, külön szobával 6-12 éves
fiú- vagy leánygyermeket. Megkereséseket kérjük
„IX. kerületben” jelígre kiadóhivatalba.

A Magyar Nők Lapja 1941. évi október havi kézimunkamelléklete

(Állandó havi melléklet)

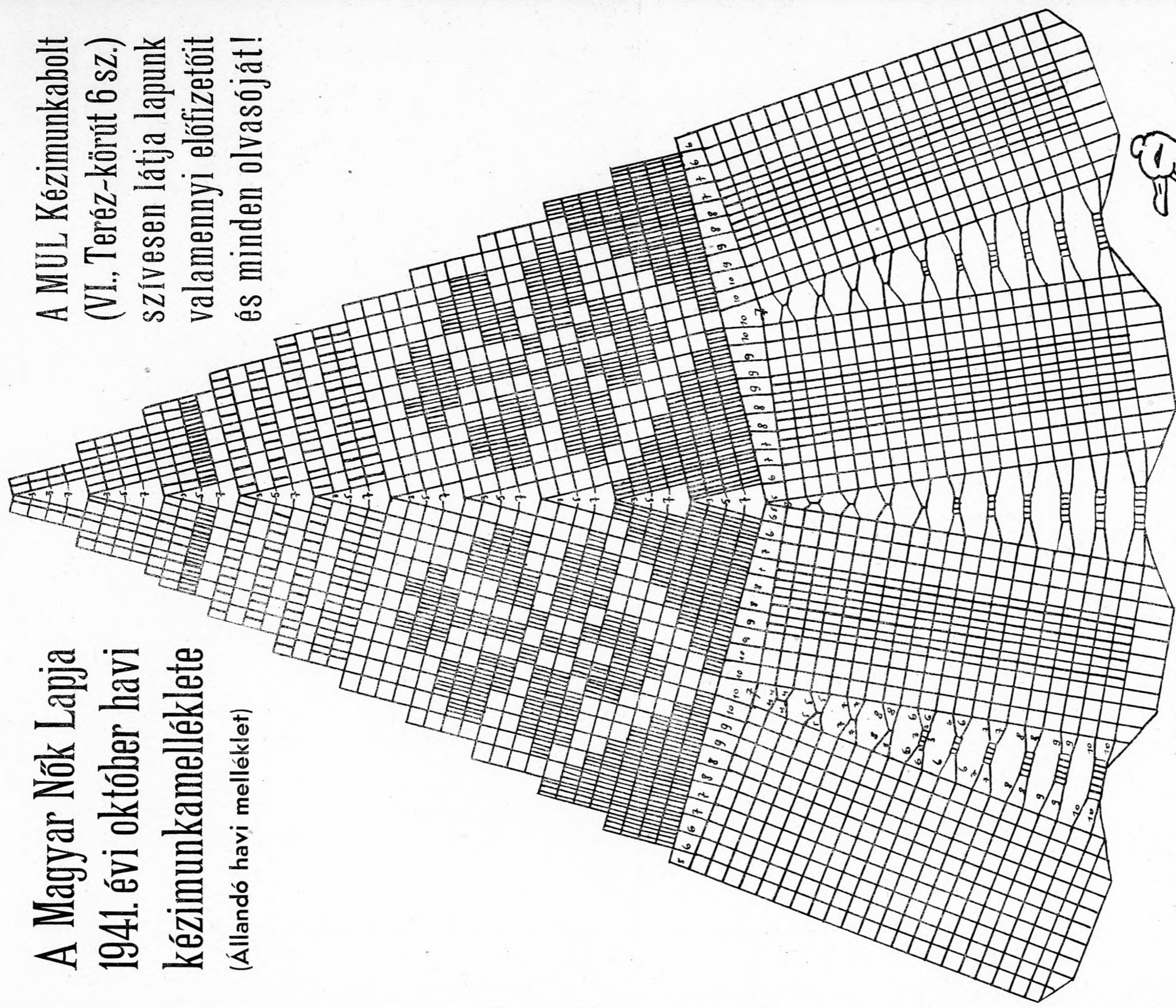
Horgolt vagy rece asztalterítő. 213 kocka. 6 mm-es kockával készítve 128 cm átmérőjű a terítő. Készíthetjük 1-centis kockákkal is, így 213 cm-es terítőt kapunk. — Kész rece-háló, 6 milliméteres, 128×128 cm P 10.—. 1-centis kockákkal, 213×213 cm, P 25.—

MUL Kézimunkabolt Budapest, VI., Teréz-krt 6. Telefon: 22-86-09

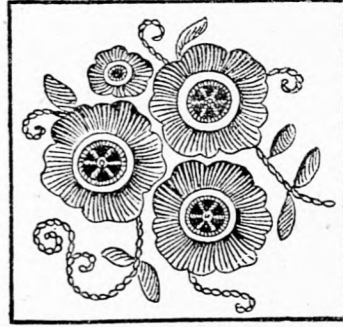
A Magyar Nők Lapja 1941. évi október havi kézimunkamelléklete

(Állandó havi melléklet)

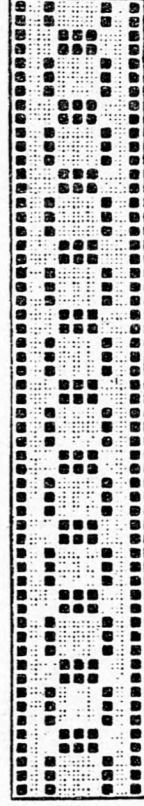
A MUL Kézimunkabolt
(VI. Teréz-körút 6 sz.)
szívesen látja lapunk
valamennyi előfizetőit
és minden olvasóját!

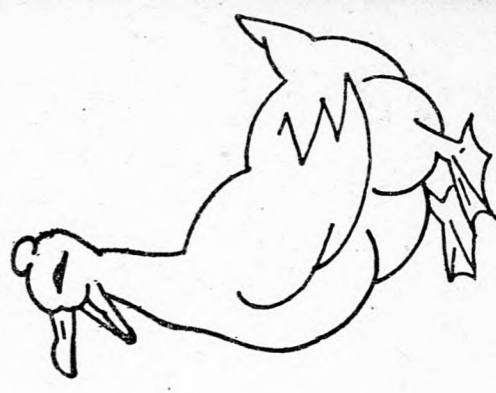
Horgolt terítő-minta. Kisebb vagy nagyobb terítőt készíthetünk, amint az asztal mérete kívánja. Ha nagyméretű asztalra készíjük, úgy a közepére vászon-anyagot tehetünk és köréje varrjuk a csipkét.

Hímzett virágminta. Elszórtan díszíthetünk vele tálcakendőket és gyermekruhácskát. A virágokat különböző színű anyaggal varrhatjuk.

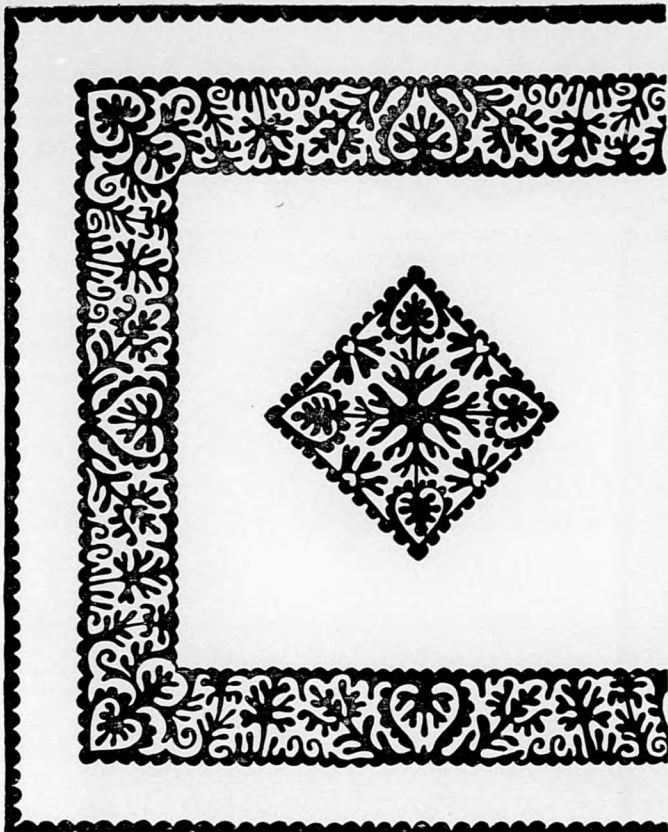

Keresztöltéses minta, tálcakendő és gyermekruhácska, kötény díszítésére. Tetszészerinti színű anyaggal varrjuk.

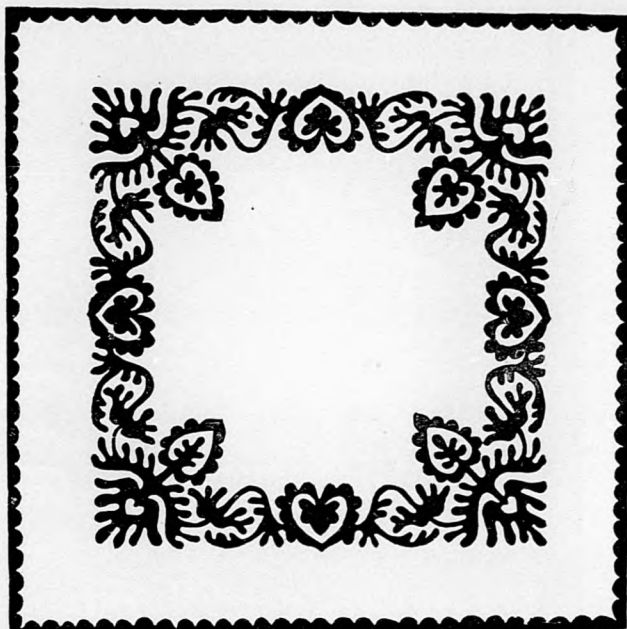

Gyermekekötényt vagy ruha zsebet, előkét díszítünk a kacsa - mintával. Szálöltéssel varrjuk.

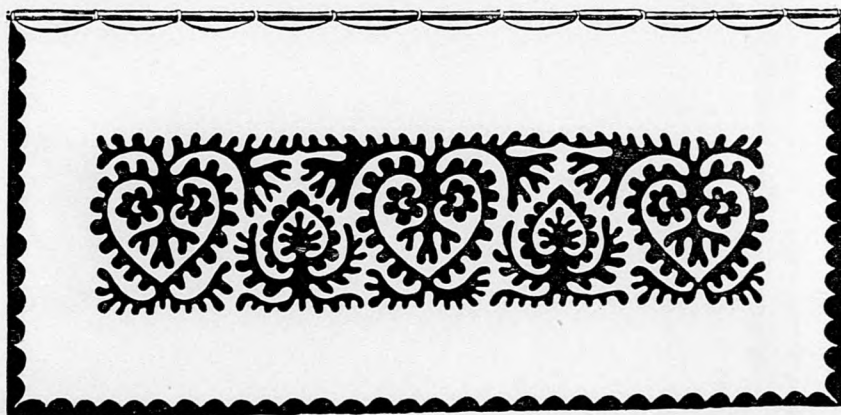
1. Rátétes ágyterítő. Lenvászonra előrajzolva, 220x160 cm méretben, piros vagy kék rátéttel P 50.—. Szúrtsablónja P 6.—. 2. Rátétes terítő. 90x90 cm méretben, fehér pamutvászonra előrajzolva, rátéttel együtt P 8.50. Szúrtsablónja P 1.20. — 3. Rátétes drapéria, 60x160 cm méretben, lenvászonra előrajzolva, piros vagy kék rátéttel együtt P 15.—. Szúrtsablónja P 3.—. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában, Teréz-körút 6. Tel.: 228—609.

1

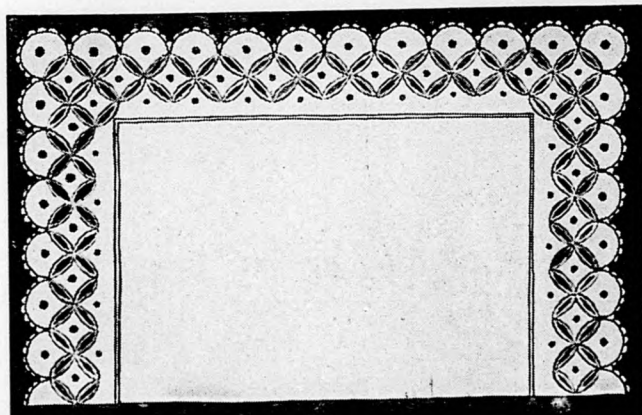

2

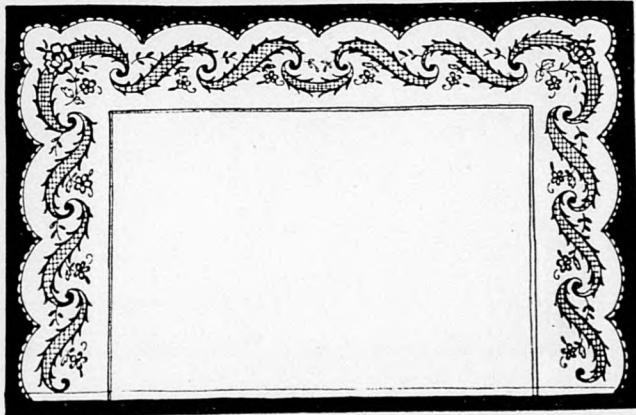

3

A MUL Kézimunkabolt
(VI., Teréz-körút 6. sz.)
szeretettel várja e lap
kedves előfizetőit
és minden olvasóját

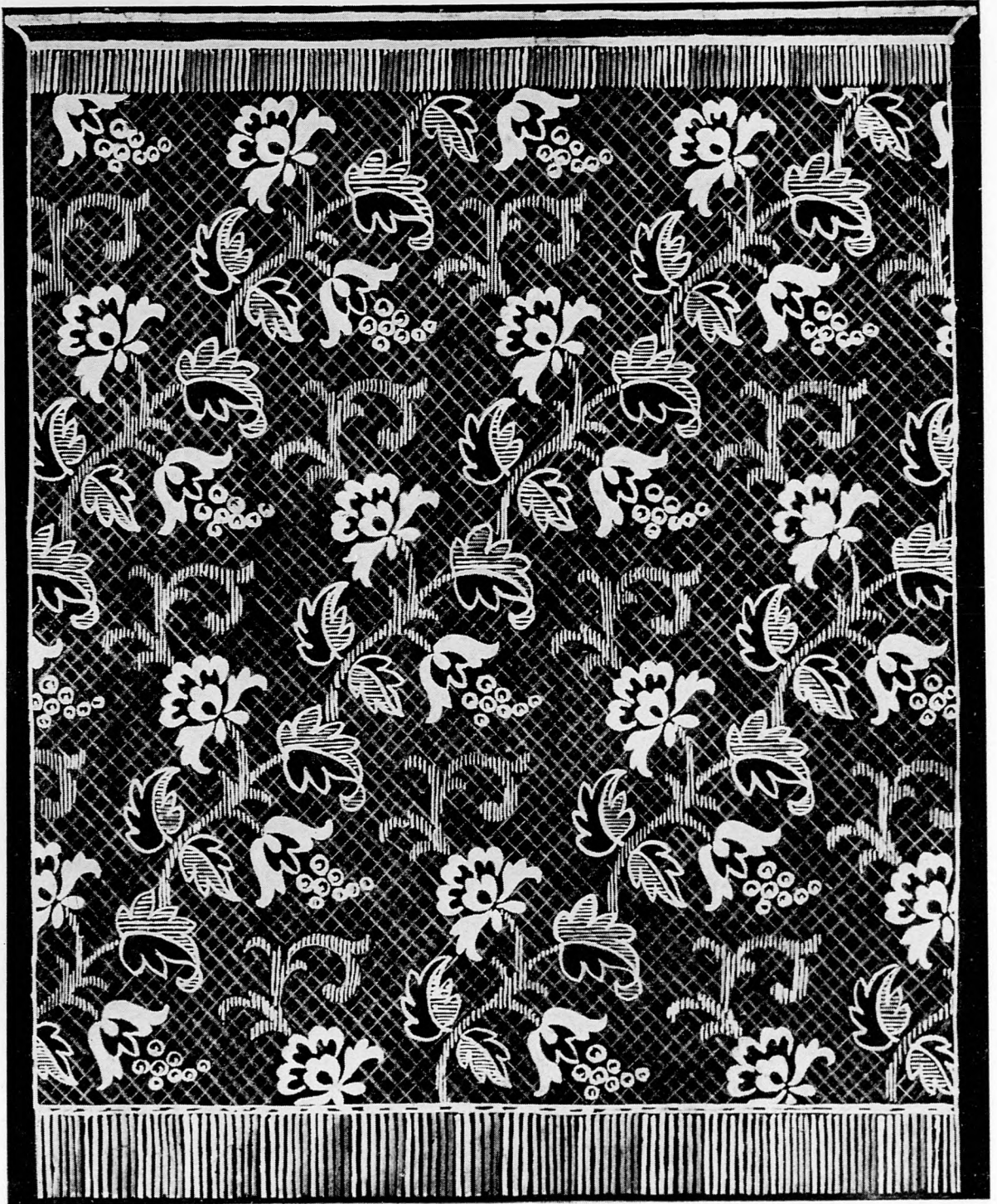

Díszes ágyneműminta, szúrtsablónja P 1.—. Hozott anyagra előrajzolása 80 fillér. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltban.

Toledós ágynemű. Szúrtsablónja P 1.20. Hozott anyagra előrajzolása 80 fillér. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában.

Magyar Nők Lapja

Hímzett tüllfüggöny. Ekrűszínű tüllre színes gyapjúfonállal készítjük. 150x250 cm méretben előrajzolva P 18.50. A függöny aljára 15 cm széles rojtot teszünk, métere P 2.20. Drapéria-résznek 10 cm széles rojt métere P 1.20. Kevért gyapjúfónál kis matringban 18 fillér. Szúrtsablónja P 6.—. — Megrendelhető a MUL Kézimunkaboltjában, VI., Teréz-körút 6.